

Roma Katolik Kilisesi'nin Mucize Anlayışı: İtirazlar ve Savunmalar

The Roman Catholic Church's Understanding of Miracles: Objections and Defenses

Aykut Özer^{*}

Öz

Bu makale, Roma Katolik Kilisesi'nde mucize kavramını teolojik, apolojetik ve pastoral boyutlarıyla ele almaktadır. Mucizeler, Katolik teolojisinde Tanrı'nın doğrudan müdahalesiyle doğal düzeni aşan olağanüstü olaylar şeklinde tanımlanmıştır. Çalışma, mucizelerin Kitab-ı Mukaddes'teki teolojik temellerini inceleyerek bazı Katolik teologların yorumlarını ve Kilise'nin resmi öğretilerini Vatikan konsilleri bağlamında detaylandırmıştır. Mucizelerin inanç, ibadet ve kutsama gibi kategorilerdeki işlevleri ile bireysel ve toplumsal yaşam üzerindeki etkileri analiz edilmiştir. Ayrıca, modern bilimsel yaklaşımların mucize fenomenine bakışı ve bu yorumların teolojik karşılıkları tartışılmıştır. Tarihsel ve kültürel bağlamların, mucize algısını biçimlendirmedeki rolü vurgulanarak, Katolik teolojisinin mucizeleri hem metafizik bir gerçeklik hem de apolojetik ve Hıristiyan eğitime müteallik (pastoral) bir araç olarak nasıl kullandığı incelenmiştir. Çalışma, mucizelerin tarihsel, kültürel ve bilimsel bağlamlarla ilişkisini değerlendirerek Katolik inanç ve pratiğindeki yerini anlamayı amaçlamaktadır. Roma Katolik Kilisesi'ndeki mucize anlayışı, tarihsel-fenomenolojik yöntemle incelenmiştir. Çalışmanın sonunda, mucizelerin ilahi gücün tezahürü olmanın ötesinde, teolojik söylem, toplumsal bilinç ve dinî pratiğin şekillenmesinde merkezi bir rol oynadığı tespit edilmiştir. Kilise'nin, mucizeleri, inanç dünyasını pekiştirme, dinî pratiği teşvik etme ve teolojik tartışmaları derinleştirme aracı olarak konumlandığı sonucuna varılmıştır. Mucizelerin, modern teolojik tartışmalardaki yeri itibarıyla Kilise'nin tarihsel ve güncel dinamiklerinin anlaşılmasında kritik bir öneme sahip olduğu anlaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Dinler Tarihi, Roma Katolik Kilisesi, Mucize, Kanon, Vatikan Konsilleri, Dei Verbum, Lumen Gentium

Abstract

This article explores the concept of miracles in Roman Catholic Church from theological, apologetic, and pastoral perspectives. In Catholic theology, miracles are extraordinary events that transcend natural laws through God's intervention. The study examines the biblical foundations of miracles, including interpretations by Catholic theologians and official Church teachings, particularly within the context of Vatican councils. It analyzes the role of miracles in faith, worship, and sanctification, as well as their influence on individual and communal religious life. The article also considers modern scientific perspectives and their theological implications. It highlights how historical and cultural contexts shape the understanding of miracles and explores how Catholic theology views them as both metaphysical realities and practical tools for apologetics and pastoral care. Employing the historical-phenomenological method, the study concludes that miracles serve not only as signs of divine power but also as key elements in theological discourse, social awareness, and spiritual life. The Church regards miracles as means to strengthen faith, enrich religious practice, and deepen theological reflection. Their ongoing relevance in contemporary theological discussions underscores their importance in grasping the Church's historical legacy and modern identity.

Keywords: History of Religions, Roman Catholic Church, Miracle, Canon, Vatican Councils, Dei Verbum, Lumen Gentium

* Sorumlu Yazar: Aykut Özer (Dr.), Milli Eğitim Bakanlığı, İstanbul, Türkiye. E-posta: thedkb1990@hotmail.com
ORCID: 0000-0001-7983-5796

Atf: Özer, Aykut. "Roma Katolik Kilisesi'nin Mucize Anlayışı: İtirazlar ve Savunmalar." *darulfunun ilahiyat* 36, 2 (2025): 477–510.
<https://doi.org/10.26650/di.2025.36.2.1684761>

Extended Summary

This article examines the theological, apologetic and pastoral dimensions of the concept of miracles in Roman Catholic Church. In Catholic theology, miracles are generally defined as extraordinary events that transcend the natural order, reflecting God's direct intervention in creation and a manifestation of His divine will. In this context, from a theological perspective, miracles are important phenomena that reveal God's absolute sovereignty over creation and His influence on the course of history. The Church interpreted miracles not as a violation of natural laws, but as an indication of God's power to rule over these laws and His supreme authority over creation. This understanding made it possible for miracles to have not only a theological meaning, but also to be used as an apologetic tool to defend the divine origin of the Christian faith. In an apologetic context, miracles were presented as historical and empirical evidence confirming the truth and divine origin of Christianity. In Catholic theology in particular, miracles were not only considered to carry a spiritual message but also to be historically and scientifically examinable events. This approach strengthened the claim that the Church's belief structure was based on both a rational and empirical basis. In Catholic belief, miracles were seen as an element emphasizing the Church's competence and reality. Thus, miracles were evaluated not only as a tool to reinforce the faith of individuals, but also as evidence confirming the historical continuity and divine nature of Christian teaching. From a pastoral perspective, miracles held an important place as a concrete expression of the Church's spiritual services and practical teachings. The healing miracles in the Gospels were seen as one of the clearest manifestations of God's love and compassion for humanity and were accepted as a central element in the Church's pastoral approach. The Church interpreted these miracles as a source of consolation and hope for believers, thus adding a deep meaning to their religious and spiritual lives. These three dimensions revealed the multidimensional and inner meaning of miracles in the belief structure of Roman Catholic Church. This multilayered approach ensured that miracles were not only considered as a historical phenomenon, but also as an indicator of God's ultimate sovereignty over creation and humanity. The study examined the theological foundations of miracles in the Bible, and detailed the interpretations of some Catholic theologians and the official teachings of Roman Catholic Church on this subject in the context of the Vatican Councils. In this context, the interpretations of Aurelius Augustine and Thomas Aquinas, who stand out with their systematic understanding of miracles in Church history, and some modern Catholic theologians on miracles were discussed, and the basic elements that determine the place of miracles in the Church's doctrines of faith were attempted to be revealed. Augustine explained miracles not as extraordinary events that demonstrate God's superior sovereignty over nature, but as signs of the continuous miraculous nature of existence. Thus, he thought of miracles not as violations of natural laws, but as events that the human mind could not grasp due to its limitations. Similarly, Aquinas defined miracles as extraordinary events that occurred beyond and in accordance

with the order created by God. Thus, miracles were evaluated not only as events that transcended human reason, but also as divine signs that revealed God's plan for humanity. Based on these understandings, Karl Rahner defined miracles not as the suspension of natural laws, but as divine signs that reveal God's deep relationship with creation and the limitations of man's understanding of this relationship. According to him, miracles are symbolic events in which God reveals himself in a transcendent way in man's historical experience. These events point to God's ultimate purpose in the history of salvation and direct man to ultimate salvation. Rahner's approach, while taking the concept of miracles to a metaphysical level, also deepened its pastoral and eschatological dimensions and interpreted these events as a concrete manifestation of God's continuous presence in the world. In this study, the function of miracles in theological categories such as belief, worship and blessing, and their effects on individual and social life were analyzed in depth. In this context, the practical results of miracles in Roman Catholic Church, such as reinforcing the world of faith, strengthening social solidarity and guiding the spiritual lives of individuals, were emphasized. In addition, the study discusses the interpretations of the miracle phenomenon brought by modern scientific approaches and how these interpretations find a response in Catholic theology. This dialogue between science and religion has brought to the agenda the question of whether supernatural events are metaphysical reality or psychological and sociological phenomena. The understanding of miracles in different periods of Roman Catholic Church has made it possible to deeply investigate the effects of these events on both individuals and societies. In this sense, the study emphasizes the decisive role of historical and cultural contexts in the formation of the perception of miracles, and examines how modern Catholic theology evaluates miracles both as a metaphysical reality and as a pastoral and apologetic tool. Accordingly, miracles are positioned as central elements that fulfill the functions of strengthening the Church's defense of faith, encouraging religious practice and deepening theological discussions. This multifaceted role of miracles has made them an indispensable element of both religious and social discourse in the Catholic world. In particular, the historical reality of miracles, the continuities and ruptures between critical approaches in the Enlightenment and scientific inquiries in the modern period have been evaluated. It has been understood that the Church has positioned miracles as a means of reinforcing the world of faith, encouraging religious practice and deepening theological discussions. The aim of the study is to evaluate the historical, cultural and modern science relationship of miracles and to present their place in Catholic belief and practice from a current perspective. In this context, the understanding of miracles in Roman Catholic Church has been examined using the historical-phenomenological method of the History of Religions discipline. At the end of the study, it has been determined that miracles are not only a manifestation of divine power in Roman Catholic Church, but also play a central role in the formation of theological discourse, social consciousness and religious practice. Ultimately, the place of miracles in modern theological discussions is of critical importance in terms of

understanding the dynamics of Roman Catholic Church in historical and current contexts. The findings were evaluated in the conclusion section and suggestions were presented.

Giriş

Hıristiyanlık, Tanrı'nın insanlığa kendini açıkça bildirdiği ve insanların Tanrı'ya cevap verdiği bir vahiy dini olarak tanımlanmaktadır.¹ Tanrı'nın kendisini insanlara açığa çıkardığı yollarından biri olarak mucizeler öne çıkmakta ve Hıristiyanlar tarafından bu olağanüstü vasıtalar Tanrı'nın tarih içindeki tecellisinin somut göstergeleri olarak kabul edilmektedir.² Bu bağlamda özellikle İsa Mesih'in enkarnasyonu, ölümü ve dirilişi, mucizeler arasında en çok önemsenenlerdendir.³ Bu inancın Hıristiyanlığı anlamak ve özelde Katolik mucize anlayışını tartışırken göz ardı edilmeyecek bir konu olduğunu belirtmek gerekir. Hıristiyan teolojisinde mucizeler, doğa yasalarına aykırı olarak gerçekleştiği düşünülen ve ilahi bir gücün müdahalesine atfedilen olaylar şeklinde açıklanmaktadır.⁴ Roma Katolik Kilisesi'nde ise mucizeler, Tanrı'nın varlığını, iradesini ve sevgisini somut bir şekilde gösteren olağanüstü olaylar olarak tanımlanmaktadır.⁵ Örneğin, Aurelius Augustinus (ö. 430) mucizeyi, "Tanrı'nın olağan düzenin dışında gerçekleştirdiği olaylar" şeklinde tanımlamış ve mucizenin tinsel rolüne dikkat çekmiştir.⁶ Tarihsel olarak her dönemde, Hıristiyanların gerçeklik anlayışında her zaman bir paradigma değişikliği olmuştur. Bu değişiklik, her dönemin tarihindeki tanımlayıcı bir karakter olarak ifade etmek mümkündür. Apostolik dönemden skolastik döneme, Ortaçağ'dan modern döneme, postmodern dönemden günümüze kadar her birinin diğerlerinden ayıran belirli bir kaygısı vardır. Roma Katolik Kilisesi ve teolojisi, tarihteki bu gelişmelerden etkilenmiştir. Bu değişiklikler, aslında gerçekliğin ya da doktrinin içeriğinde değil, daha çok anlamıyla ilgilidir. Kitab-ı Mukaddes'te mucize anlamında Latince "miraculum" kavramı doğrudan geçmese de dynamis (kudret), teras/terata (hayret uyandırıcı olay) ve semeion (işaret) gibi Yunanca

- 1 Luke Timothy Johnson, *The History of Christianity: From the Disciples to the Dawn of the Reformation* (America: The Great Courses, 2012), 3–10.
- 2 Jean Yves Lacoste, "Miracles," *Encyclopedia of Christian Theology* (New York: Routledge, 2005), 1038; Şinasi Güngöz, *Hıristiyanlık*, 6. Basım (İstanbul: İsam Yayınları, 2017), 13-14.
- 3 Aykut Özer, *Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı* (Ankara: Ankara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, 2023), 2; 50; 72.
- 4 John T. Driscoll, "Miracle", *The Catholic Encyclopedia*, ed. Charles G. Herbermann ve Edward A. Pace (New York: Robert Appeton Company, 2003), 10:813-815; ayrıca bk. Daniel Sulmasy, "What Is a Miracle?," *Southern Medical Journal* 100/12 (2008), 1223-1228.
- 5 Driscoll, "Miracle", 823-824.
- 6 Aurelius Augustinus, *De Civitate Dei* (New York: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2014), XXI/8.

kavramlar kullanılmıştır.⁷ Dinamis mucizenin ilahî kaynağına⁸, teras etkisine⁹, semeion ise amacına işaret etmektedir.¹⁰ Bu bağlamda mucize, Tanrı'nın kudretini açığa vuran, doğüstü müdahalesi ve kurtarıcı sevgisinin bir işareti olarak teolojik anlam taşımaktadır.¹¹ Walter Kasper (d. 1933), mucize anlayışının nedensellikten ziyade niyete odaklandığını vurgularken¹²; Karl Rahner (1984), mucizeyi Tanrı'nın lütf ve vahyindeki kurtarıcı eylemlerinin bir göstergesi olarak yorumlamıştır.¹³

Mucize anlayışı büyük ölçüde Kitab-ı Mukaddes çerçevesinde şekillenmiş olan Augustinus'a göre mucize, doğanın olağan sebebini ihlal eden özel bir ilahi eylemden ziyade alıcı üzerinde ciddi ve anlamlı bir etki yapan olağanüstü bir hadisedir.¹⁴ Böylece mucizenin mesajının, olağanüstülüğünden çok daha önemli olduğu vurgulanmıştır. Daha sonra ise Thomas Aquinas (ö. 1274) mucizelerin nedensel yönünü gündeme getirmiştir. Buna göre gerçek mucizevi olayların nedeninin, insan bilgisinin ötesinde olması gerektiği belirtilmiştir. İnsan kapasitesinin üzerinde olan böyle bir eylemi gerçekleştirme kudretinin yalnızca Tanrı'da bulunduğu vurgulanmıştır.¹⁵ Aquinas da Augustinus gibi mucizelerin doğa yasalarını ihlal etmediği görüşünü savunmuştur.¹⁶ Ancak Aquinas, mucizevi olayların daha çok ontolojik yönünü vurgulamıştır. Amerikalı felsefeci Ralph McInerny'e (ö. 2010) göre, Aquinas'ın mucize anlayışı, tam anlamıyla ve basitçe bilinmeyen bir sebep ile dolu bir şeydir ve bu sebep Tanrı'dır. Dolayısıyla Tanrı'nın, bilinen sebeplerin dışında yaptığı şeyler mucize olarak adlandırılmaktadır.¹⁷ Aksine, Aydınlanma dönemi, dinin etkisini insanlık tarihinin en düşük noktasına getirmiştir. Rasyonalistler, mucizeleri efsanelere indirgemiş ve Aquinas'ın mucizelere dair ontolojik anlayışını

7 Paul Gwynne, *Special Divine Action: Key Issues in the Contemporary Debate, 1965-1995* (Roma: Gregorian University Press, 1996), 60.

8 Trench, *Notes on the Miracles of Our Lord*, 6.

9 Richard Chenevix Trench, *Notes on the Miracles of Our Lord* (London: Kegan Paul, Trench, Trübner&Co., 1895), 2.

10 Herbert Lockyer, *All the Miracles of the Bible: The Supernatural in Scripture: Its Scope and Significance*, 1965th edition (Michigan: Zondervan, 1961), 16.

11 Micheal Poole, *Mucizeler: Bilim, Kutsal Kitap ve Yaşanmış Olaylar* (İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları, 2008), 39-40; ayrıca bk. Özer, *Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı*, 21.

12 Walter Kasper, *Jesus the Christ* (New York: Continuum, 2011), 80.

13 Karl Rahner, *Foundations of Christian Faith*, trans. William V. Dych (New York: Crossroad, 1978), 258.

14 Augustinus, *City of God*, 21.7; 22.8-10; Gwynne, *Special Divine Action*, 65.

15 Gwynne, *Special Divine Action*, 70.

16 Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, PL, 82: 893; 1a. 100.6.

17 Ralph M. McInerny, *Miracles a Catholic View* (Huntington: Our Sunday Visitor, 1986), 130.

sorgulamışlardır.¹⁸ Birçok bilim insanı ve filozof, mucizeler meselesine çeşitli itirazlarda bulunmuştur. Örneğin, David Hume (ö. 1776), mucizelerin olasılığına ve güvenilirliğine karşı çıkararak bu tür olayları reddetmiştir. Çünkü, ona göre, mucize diye bir şey varsa, bu, değiştirilemez olan doğa yasalarını ihlal etmek zorundadır.¹⁹ Modernite ile bilimsel devrim ve bu dönemin indirgemeci eğilimi, Hıristiyanlıkta mucizelerin etkisini neredeyse yok etmiştir. Bu dönemde hemen her olay, doğa yasalarının merceğinden bakılarak değerlendirilmiştir. I. Vatikan Konsili (1869-1870), Aydınlanma dönemi bilim insanları ve filozoflarının görüşlerine karşı çıkmış ve Hıristiyanlıkta mucizelerin vahiy rolünü şu ifadelerle vurgulamıştır:

“İmanımızın teslimiyetinin akılla uyumlu olması için, Tanrı'nın iradesi, içsel *Kutsal Ruh* yardımıyla dışsal vahiy belirtilerinin, yani ilahi eylemlerin ve öncelikle mucizelerin ve peygamberliklerin, Tanrı'nın mutlak kudretini ve sonsuz bilgisini açıkça gösterdiği, vahyin en kesin işaretleri olduğu ve tüm insanların anlayışına uygun olduğu bir bağlantıyı gerektiriyordu.”²⁰

Böylece Konsil, mucizelerin onaylayıcı işlevini, İncillerdeki mucizevi olay anlatılarıyla paralel olarak değerlendirmiştir. Mucizeleri inkâr eden ya da bu eğilimde olan bir kimse ciddi bir şekilde kınanmaktadır. I. Vatikan Konsili'ndeki bu tutum, Roma Katolik Kilisesi'nin Aydınlanma dönemi görüşlerine karşı ciddi bir mücadele içerisinde olduğunu göstermektedir. Katoliklere göre mucizeler, vahyin yapı taşlarıdır ve müjdenin görünür halidir; dolayısıyla asla reddedilemez.²¹

20. yüzyılda, II. Vatikan Konsili (1962-1965), dönemin konjonktürüyle uyumlu olarak yeni bir mucize anlayışı ortaya koymuştur. Konsil, dönemin antropolojik bakış açısını keşfetmiş ve mucizelerin anlamı üzerine düşünmüştür. Roma Katolik Kilisesi'nin ilahi vahiy üzerine olan belgeleri, mucizeleri Tanrı'dan gelen işaretler olarak görmüştür. Bu yaklaşım, mucizelerin hayret uyandıran ve anlam taşıyan olaylar olarak yeni bir anlayışa başlangıç noktası oluşturmuştur.²² Bunun yanında mucizevi olayların Tanrı'nın eylemleri olduğu gerçeğini daha da pekiştirmiştir. Amerikalı Cizvit rahip Avery Robert Dulles (ö. 2008), İncillerden bahsederken, “mucizeler, sembolik ya da öğretici anlamları açısından daha düşünsel bir şekilde

18 Krzysztof Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles* (Lublin: John Paul II Catholic University of Lublin Faculty of Theology, Doctoral Thesis, 2018), 10.

19 David Hume, *An Enquiry Concerning Human Understanding* (Mineola, N.Y: Dover Publications, 2004), 77.

20 First Vatican Council, “Dogmatic Constitution on the Catholic Faith, 1869-1870”, *EWTN* (09 Nisan 2025).

21 Müjde ifadesinden İncil'in kendisi kastedilerek mucizeler, kutsal metinlerin hakikatının en somut tarafı olarak değerlendirilmiştir (René Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, trans. Matthew J. O'Connell (New York: Paulist, 1988), 239).

22 Gwynne, *Special Divine Action*, 94.

incelenir”²³ ifadeleriyle bu hususa dikkat çekmiştir. II. Vatikan Konsili, mucizeleri, “Tanrı’nın Vahiy İşaretleri” olarak, özellikle de İsa Mesih’in sözleri ve kudretli eylemleriyle beklenen kurtuluşu getirmesinin alametleri olarak anlatmayı tercih etmiştir. Ontolojik boyutun ve Aydınlanma dönemiyle ilgili olumsuz etkilerin yanı sıra, mucizeler modern dönemde, II. Vatikan Konsili ile birlikte mucizeler, Tanrı’dan gelen işaretler olarak yeniden yorumlanmış ve dinamik bir iman tecrübesinin parçası haline getirilmiştir. Kilise’nin olağanüstü olaylara yaklaşım konusunda verdiği talimatlar ve uyguladığı politikalar, doğaüstü tezahürlere olan ilgiyi arttırmıştır. Örneğin, *Life Dergisi*’nin Temmuz 1991 sayısında sorulan “Mucizelere İnanıyor musunuz?” anketinde, Amerikalıların %83’ü “Evet” cevabını vermiştir.²⁴ Bu dönemde dünyanın dört bir yanından sayısız mucizevi olay ve görüngü iddiaları gelmeye devam etmiştir. Ayrıca, Johann Baptist Metz (ö. 1928), Karl Rahner (ö. 1984), Louis Monden (ö. 2002), Karol Józef Wojtyła (Papa II. John Paul/2005), Avery Robert Dulles (ö. 2008), René Latourelle (2017), René Laurentin (ö. 2017), Joseph Alois Ratzinger (Papa XVI. Benedict/ö. 2022), Walter Kasper (d. 1933), ve Paul Gwynne (d. 1958) gibi çağdaş Katolik teologları, mucizelerin Tanrı’nın insanlığa kendini açıklamasının işaretleri ve araçları olduğunu savunmuşlardır.²⁵ Bu düşünürlere göre, İncil geleneğinde, İsa Mesih’in mucizeleri Tanrı’nın egemenliğinin gelişinin işaretleri ve aracılıkları olarak işlev görmektedir. Bu bağlamda mucizeler, ayrılmış gözlemcilerin raporları olarak değil, inananların tanıklığı olarak sunulmuştur. Doğaları gereği bu olağanüstü olaylar kurtuluşla ilişkilendirilmiş; bir kişiyi dönüşüm ve Tanrı’nın egemenliği yoluna bağlılık için çağıran işaretler şeklinde yorumlanmıştır.²⁶

Modern dönemde, mucizelerin sembolik yönüne vurgu yapılırken, hayret uyandıran psikolojik boyutu da göz ardı edilmemiştir. Bu dönemde genel yaklaşım, “mucize semboliktir ve onu dünyadaki diğer her türlü işaretten ayıran yönü de budur.” şeklindedir. Bu yaklaşıma göre, vahiy asla sadece içsel bir deneyimde ya da Tanrı ile doğrudan bir karşılaşmada gerçekleşmez. Her zaman sembol aracılığıyla, yani insan bilincini gizemli bir şekilde etkileyen ve açıkça tanımlanabilenden daha fazlasını ima eden dışsal bir işaret aracılığıyla gerçekleşir.²⁷ Bu dönemdeki teolojik sorgulamalar, mucizelerin doğasından çok, tarihsel yönlerine ilişkindir. Yani, genellikle insanlar arasında dikkat çeken, doğrulanabilir işaretler üzerinde durulmuştur. Ayrıca, modern

23 Avery Dulles, *A History of Apologetics* (Eugene: Wipf and Stock, 1999), 9.

24 Lisa J. Schwebel, *Apparition, Healings and Weeping Madonnas* (New York: Paulist, 2004), 8.

25 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 11.

26 Denis Edwards, *How God Acts: Creation, Redemption, and Special Divine Action* (Minneapolis: Fortress Press, 2010), 87.

27 Dulles, *A History of Apologetics*, 130.

dönemdeki mucizelerle ilgili söylem, ancak Mesih'in şahsı ve eylemleriyle bağlantılı olduğunda anlamlı olabilmektedir. René Latourelle, “Mucizeler, kaynağı olan Mesih'ten, insanın tümünü ve dünyanın, kişinin yaşadığı yerin etkilediği kurtuluşla ayrılmazdır. Dönüşüm ve egemenlikle, bunların görünür yüzü ve kanıtı olan mucizelerle, nihayetinde vahiyden, ki bunlar Mesih'in sözleriyle birlikte onun ayrılmaz bir parçasıdır...” ifadeleriyle bu anlayışın önemini vurgulamıştır.²⁸ Böylece, mucizeler, İsa Mesih'le ilişkilendirilmiştir. Tanrı, “dinamizm”, “logos” ve “agape” şeklinde tanımlanarak O'nun mucizeleri, İsa'nın zaferini açığa çıkaran işaretleri, gücü (diriliş), kutsallığı (hayat, tutku ve ölüm) ve bilgeliği (eylemler ve sözlerle öğretme) gösteren alametleri şeklinde değerlendirilmiştir. Baba Tanrı'nın Oğlu olarak kabul edilen İsa Mesih, O'nun bilgisini, gücünü ve sevgisini paylaşan görevli olarak görülmüş ve kendisine verilen mucizeler (tanrısal işaretler bağlamında), Tanrı'nın (özelde İsa Mesih'in) zaferinin yansımaları olarak telakki edilmiştir.²⁹ Bu makalede, Roma Katolik Kilisesi'nin mucize anlayışı, Kitab-ı Mukaddes'teki mucize anlatıları ile çağdaş mucizelerin imkânı meselesi gibi temel sorular bağlamında Katolik öncülerin mucize yaklaşımları, dönemin dinî ve toplumsal yapısıyla ilişkili olarak ele alınacaktır. Bu dönemde mucizelerin teolojik ve Hıristiyan eğitime müteallik (pastoral) işlevleri de değerlendirilerek Katolik teolojisindeki yeri üzerine bir analiz yapılacaktır. Bu analiz, Roma Katolik Kilisesi'nde mucizenin yeri ve Hıristiyan inancı üzerindeki etkisi üzerinde kapsamlı bir değerlendirme sunmayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda ilk olarak Kitab-ı Mukaddes'teki mucizelerin tarihsel gerçekliği ve güvenilirliği üzerinde durulacak, ardından mucizelerin doğrulanma süreci ve fonksiyonları hakkında bilgi verilecek, daha sonra ise mucizeler üzerine tartışmalar ve eleştiriler bağlamında bazı Katolik teologların yaklaşımları ele alınacaktır. Katolik Hıristiyanlığın mucize anlayışı, Dinler Tarihi disiplininin tarihsel-fenomenolojik yöntemi kullanılarak karşılaştırmalı olarak incelenecektir. Türkçe literatürde Roma Katolik Kilisesi, tarihi ve teolojisi hakkında birçok çalışma bulunmaktadır.³⁰ Ancak Türkiye'de Katolik Kilisesi mucize metaforu veyahut Katolik düşünürlerin mucize yaklaşımlarına dair kapsamlı ve müstakil bir araştırma henüz yapılmamıştır. Literatürdeki mevcut çalışmalarda ilahî

28 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 4.

29 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 3.

30 Kemal Polat, *Katolik Hıristiyanlık'ta Azizlik ve Azizler*, 1. Basım (Ankara: Salkımsöğüt Yayınları, 2008); Şinasi Güngöz, *Hıristiyanlık* (İstanbul: İsam Yayınları, 6. Basım, 2017); Mustafa Güre, *Katolik Hıristiyanlıkta Kilise* (Ankara: Gece Kitaplığı, 2022); Pamir Dominik, *Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri* (İstanbul: Yaylacılık Matbası, 2000); Baki Adam, *Dinler Tarihi El Kitabı* (Ankara: Grafiker Yayınları, 2015); İbrahim Korhan, *Katolik Kilisesi'nde Otorite Sorunu Papalık ve Konsilyarizm* (Ankara: Eskiyei Yayınları, 2024).

dinlerde mucize genel bir çerçevede ele alınırken³¹, Hume, Locke ve Spinoza gibi düşünürlerin yaklaşımlarını inceleyen çalışmalar daha çok epistemolojik bir yön taşımaktadır.³² “Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı” adlı doktora tezinde ise Katolik yaklaşım tarihsel bağlamda sunulmaktadır. Buna karşın bu makale, Roma Katolik Kilisesi’nin mucize anlayışını doğrudan teolojik ve işlevsel boyutlarıyla incelemesi bakımından özgün bir nitelik taşımaktadır.³³ Literatüre katkı sağlamak ve sonraki araştırmalara bir temel teşkil etmek amacıyla bu çalışmada, Hıristiyan tarihinde Roma Katolik Kilisesi mucize olgusu ve özellikle bazı Katolik teologların mucize yaklaşımlarına ilişkin bilgiler, dönemin kaynakları ve kendi yazıları üzerinden ele alınmaktadır. Literatürdeki temel kanaat Katoliklerin kutsal metinlerdekiyle birlikte tarihsel mucize anlatılarını kabul ettiği ve çağdaş mucizelerin mümkün olduğu yönündedir. Katolik teolojisinde mucize metaforunun ve Katolik teologların bu konudaki tutumlarının mahiyetinin anlaşılabilmesi, arkasındaki muhtemel sebeplerin kapsamlı bir şekilde ele alınmasını gerektirmektedir. Zira 17. yüzyılın önemli gelişmelerinden biri olan Aydınlanma hareketlerinin Hıristiyan teolojisine nasıl yansıdığı sorusu spesifik olarak Katolik Hıristiyan mucize anlayışına etkisi açısından oldukça mühimdir. Bu bağlamda konuya giriş mahiyetinde ilk önce Katolik teolojisinde mucize kavramı hakkında bilgi vermekte fayda vardır.

Mucizelerin yalnızca Kitab-ı Mukaddes’te değil, aynı zamanda Kilise geleneğinde ve Papalık Makamı’nın resmî görüşlerinde yer aldığı bilinmektedir. Katolik teolojide en genel anlamda mucizeler, “kendilerinin ötesine ve bazen de kendi varlıklarının içsel anlamına işaret eden belirtiler” olarak tanımlanmaktadır.³⁴ Bu anlamda İsa Mesih bir işaret olarak gerçeğin kendisi olarak tasvir edilmektedir. Bunun yanı sıra mucizelerin doğaları gereği işaretler olduğuna inanılmakta ve bu işaretlerin insanları etkileyerek her birinin geleceğine ve kurtuluşuna ilişkin önemli sonuçlar doğuracağı düşünülmektedir.³⁵ Mucizelerin işaret yönü ilahi varlığa kanıt olarak değerlendirilmekte olup en başından beri bilinmeyen bir şey

-
- 31 Gülistan Balcı, *İlâhî Dinlerde Mucize* (Elazığ: Fırat Üniversitesi, Yüksek Lisans Tezi, 2006).
- 32 Mesut Ürde, “David Hume’da Mucize’nin İmkânı Problemi Üzerine Bir İnceleme”, *Anadolu Akademi Sosyal Bilimler Dergisi* 5/2 (2023), 15-24; Habib Şener, “John Locke’un Mucize Anlayışı”, *Kafkas Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 4/8 (2017), 135-154; Abdurrazak Gültekin, “Spinoza Felsefesinde Tanrısal Yasa Bağlamında Mucizenin Reddi ve Peygamberlik”, *Türkiye Sosyal Araştırmalar Dergisi* 26/2 (2022), 305-318.
- 33 Aykut Özer, *Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı* (Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, 2023).
- 34 Johann Baptist Metz, “Miracles,” *Encyclopedia of Theology: A Concise Sacramentum Mundi*, ed. Karl Rahner (New York: St. Paul, 1975), 963.
- 35 Metz, “Miracles”, 963–964.

oldukları belirtilmektedir.³⁶ Bu noktada Katolik teolojide mucizelerin yalnızca inanç bağlamında mümkün olduğu ve anlamlarının yine bununla bilinebileceği savunulmaktadır. Böylece doğru iman Tanrı'nın kurtarıcı eylemleri olarak nitelendirilen mucizelerle ilişkilendirilmekte ve İsa Mesih'le özdeşleştirilmektedir.³⁷ Yine buna göre, Tanrı'nın kurtarıcı eylemi, İsa Mesih'in enkarnasyonu, ölümü ve dirilişiyle doruk noktasına ulaşmış; İsa Mesih'in dirilişi, tüm mucizelerin en niteliklisi olarak kabul edilmiştir.³⁸ Ayrıca mucizelerin bir şekilde insanlara, Tanrı'yla birleşme ve bir ölçüde tatmin olma fırsatları sunduğu ve bu doğrultuda, mucizeler, insanları korkutmak veya eğlendirmek amacıyla değil, Hıristiyanlığın merkezi gizemine çeken işaretler olarak açıklanmaktadır. McInerny, "Mucizeler eğlendirmek, korkutmak veya hoşla gitmek için değildir. Hangi olağanüstü olay olursa olsun, Hıristiyanlığın merkezi gizemlerine ve İsa Mesih'in kurtarıcı işine dikkat çekmiyorsa, o olay mucize olarak kabul edilmez..."³⁹ ifadeleriyle bu görüşü desteklemiştir. McInerny'nin bu açıklaması, mucizeleri, Hıristiyan kurtuluş öğretisiyle ilgisi olmayan diğer harika olaylardan ayıran bir farkı ortaya koymaktadır. Böylece mucizeler dinî işaretler olarak da görülmüş ve mucizevi işaretlerin dinî rolü vurgulanmıştır.⁴⁰

Katolik teolojide mucizelerin doğaya karşı bir karşıtlık oluşturmadığı ve onu ihlal etmediği belirtilmekte; aksine doğanın ötesinde olaylar olduğu savunulmaktadır. Papa II. John Paul, bu hususta "Mucizelerin doğanın güçleri ve yasalarına karşı olmadığını, onların olağan işlevlerinin iptalini değil, sadece belli bir ampirik askıya alınmasını ima ettiğini" ifade etmiştir.⁴¹ Buna göre, Tanrı'nın gücünün bir işareti olarak görülen mucizelerin Tanrı'ya olağan olduğu, ancak insan için olağanüstü algılandığı düşünülmektedir. Dolayısıyla doğanın potansiyelinden büyük olan Tanrı'nın gücünün doğayı ihlal ettiği ifadesinin yanlış olduğu ve doğa yasalarının insan için geçerli olduğu düşünülmektedir.⁴² Roma Katolik Kilisesi, Kitab-ı Mukaddes'te mucizeler konusundaki benimseyici tutumunu tarih boyunca net bir şekilde ortaya koymuştur. Kilise, Tanrı'nın kendisini dünyanın etrafındaki

36 Eileen Daspin, *The Life of Jesus, Performing Miracles*, ed. Eileen Daspin (New York: The Association of Magazine Media, 2017), 44.

37 Avery Dulles, "Symbol in Revelation," *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler (Detroit: Gale, 2003), 663.

38 Avery Dulles, *The Assurance of Things Hoped For* (New York: Oxford University Press, 1994), 108.

39 McInerny, *Miracles a Catholic View*, 14.

40 Dulles, *The Assurance of Things Hoped For*, 108.

41 Karol Józef Wojtyła, "Miracles Manifest the Supernatural Order, General Audience", *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion*, 1987 (10 Nisan 2025).

42 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 41.

doğal şeyler aracılığıyla insanlara açıkladığını, ancak özellikle Tanrı'nın kendisini ilk insanlar, peygamberler ve nihayetinde İsa Mesih aracılığıyla kesin bir şekilde açığa çıkardığını ve bunu yaparken de en etkili yol olarak mucizeleri kullandığını öğretmektedir.⁴³ Kilise'ye göre, Kitab-ı Mukaddes'teki mucizeler ve özellikle diriliş mucizesi, ilahi vahyi destekler ve doğrular mahiyettedir. II. Vatikan Konsili'nin İlahi Vahiy Üzerine Dogmatik Anayasası olan *Dei Verbum*'da "İsa Mesih'in kendisini müjdelemek için, sözleri, eylemleri ve mucizeleri aracılığıyla kendisini göstererek, özellikle ölüm ve görkemli dirilişi ile son olarak gerçeğin Ruhunu göndererek vahyi mükemmelleştirdiği" ifade edilmektedir.⁴⁴ Bu açıklama, Kilise tarafından mucizelerin işlevsel tanımını ortaya koymaktadır. Ancak günümüzde Kilise'nin resmi bir mucize tanımı yoktur. *Dei Verbum*'daki bu ifadelerden, mucizelerin vahyi açıklayıcı ve doğrulayıcı işlevleri yönünde tanımsal bir çıkarımda bulunmak mümkündür. Dolayısıyla kilise belgelerinde mucizeler, ilahi vahyin araçları ve ayrılmaz bir parçası olup, aynı zamanda vahyin doğrulayıcıları olarak değerlendirilmiştir.⁴⁵ Kilise'nin Dogmatik Anayasalarından *Lumen Gentium*'da ise İsa Mesih'in mucizeleri, krallığın yeryüzünde kanıtları olarak sunulmuştur.⁴⁶ İkinci Vatikan Konseyinin Din Özgürlüğü Bildirgesi *Dignitatis Humanae*'da ise İsa Mesih'in, öğretisini aydınlatmak ve doğrulamak için mucizeler gerçekleştirdiği ifade edilmiş, asıl amacın insanları zorlamak değil, onlarda inanç uyandırmak ve mevcut inancı pekiştirmek olduğu belirtilmiştir.⁴⁷ Bugün Roma Katolik Kilisesi, bu belgelerle mucizelere ilişkin tanımdan ziyade yaklaşım tarzını ve yöntemini ortaya koymaktadır.

1. Katoliklerde Mucizelerin Tarihsel Gerçekliği ve Güvenirliği

Yeni Ahit anlatılarında İsa Mesih'in yalnızca tebliğ etmekle kalmadığı ve bu hizmeti esnasında birtakım önemli işler gerçekleştirdiği belirtilmektedir. Katolik teologlar, bu işleri mucizeler olarak değerlendirmişlerdir.⁴⁸ Rahner, "Mucizeyi anlamının önemli olan kısmı amacıdır, çünkü doğru dinî tepki, Tanrı'nın doğa

43 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 42.

44 Papa VI Paul, *Dei Verbum*, Acta Apostolicae Sedis (AAS) 58 (1966), 817-836; Norman P. Tanner, ed., *Decrees of the Ecumenical Councils. Cilt.2: Trent to Vatican II* (Washington, DC: Georgetown University Press, 1990), 971-981.

45 *Dei Verbum*, 2.

46 Papa VI. Paul, *Lumen Gentium*, AAS 57 (1965), 5-75.

47 Papa VI. Paul, *Dignitatis Humanae*, AAS (1965), 1-38.

48 Craig S. Keener, *Miracles: The Credibility of New Testament Accounts* (Grand Rapids: Baker Book House, 2012), 2413.

düzenini aşarak bir mucize gerçekleştirdiğini görmek için beklemek⁴⁹ ifadelerini kullanarak Yeni Ahit mucize anlatılarının hakikatine vurgu yapmıştır. Katolik teologlar arasında mucizeler, Baba Tanrı'nın İsa'yı Oğlu olarak ortaya koymak ve kendisini Tanrı Kurtarıcı olarak tanıtmak için yaptığı işler⁵⁰ şeklinde algılanmıştır. Bu düşünce, Yuhanna İncil'indeki "Baba'nın bana tamamlamam için verdiği işler, benim yaptığım işler, bana tanıklık eder ki Baba beni gönderdi"⁵¹ pasajıyla pekiştirilmiştir. Örneğin, Valentinnus İsa'nın, mucizeleriyle Baba Tanrı'yı işaret ettiğini ve bu işaretlerin kurtuluş inancıyla bağlantılı olduğunu savunmuştur.⁵² Ayrıca bu düşünürler, İsa Mesih'in, mucizeleriyle Tanrı'nın egemenliğinin geldiğini gerçeğe dönüştürdüğünü öne sürmüşlerdir. Dolayısıyla bu mucizelerin kendi başına bir gösteriş için değil, Tanrı'nın krallığına girmeye ilişkin koşullar olarak tövbe ve dönüşüm çağrıları olarak değerlendirilmiştir. Aynı zamanda bu mucizeler işaretler bağlamında Mesihlik alameti olarak görülmüştür.⁵³

Katolik teologlara göre, İncillerde, mucizeleri kabul edilemez ya da kabul edilebilir yapan bazı negatif ve pozitif özellikler bulunmaktadır. Negatif özelliklere sahip herhangi bir mucize, sahte mucize olarak görülmeli ve reddedilmelidir. Bu hususta Latourelle, gerçek mucizelerin kolay bir kişisel zaferi amaçlamadığını ve popüler merakı tatmin etmek için yapılan başarılar olmadığını ifade etmiştir. Ona göre, gerçek mucizeler, gurur, inanç eksikliği ya da kalp katılığı gibi şeylerden uzaktır; dini kabul etme ve Tanrı krallığının işaretleri olarak Tanrı'nın armağanlarıdır.⁵⁴ Bunun yanı sıra o, mucizelerin tüm insanlığı maddi-manevi kurtuluş, eğiticilik ve ilahi vahiy gibi olumlu niteliklere sahip olduğunu belirtmiştir.⁵⁵ Ayrıca birçok Katolik teolog, mucizevi olayların anlamının, Hıristiyanlar tarafından Diriliş'ten sonra kavrandığını ileri sürmüştür. Örneğin, Giuseppe Tanzella-Nitti, çağdaş tefsir anlatılardan bazılarının İsa Mesih'in ilahiliğinin muhtemelen "Paskalya sonrası yeniden okumalar" olma olasılığını göz ardı etmediğine, Hıristiyanların tam farkındalığına Diriliş'ten sonra ulaştıklarına dikkat çekmiştir.⁵⁶ Roma Katolik

49 Aktr. Metz, "Miracles", 963.

50 Louis Monden, "Miracles of Jesus," *Encyclopedia of Theology: A Concise Sacramentum Mundi*, ed. Karl Rahner (New York: St. Paul, 1975), 965.

51 Yu. 5:37-38.

52 Mary Hester Valentine, *Miracles* (Chicago: Thomas More, 1988), 45.

53 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 52.

54 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 258.

55 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 259–261.

56 Giuseppe Tanzella-Nitti, "Miracles," *Interdisciplinary Encyclopedia of Religion and Science*, ed. Giuseppe Tanzella-Nitti and A. Strumia, 2017, II.

Kilisesi'nde Diriliş⁵⁷, İsa ve onun hizmetini anlama noktasında bir dönüm noktası görülerek İsa'nın en büyük mucizesi kabul edilmektedir.⁵⁸

Latourelle'e göre, İncillerde yer alan mucize anlatıları kriteroloji (Katolik terimler sözlüğü) testine tabi tutuluyorsa, tarihçilerin bu olaylar arasında ayırım yaparak bazılarını (örneğin, İsa'nın vaazları, yargılanması ve acıları) "tarihi" olarak etiketleyip diğerlerini hayal ürünü veya efsane olarak değerlendirmesi tutarsızdır. Çünkü kriteroloji, tüm anlatıların aynı eleştirel yöntemle değerlendirilmesini gerektirmektedir.⁵⁹ Katolik teologlar, İsa Mesih'in mucizevi eylemlerini, O'nun vaaz ve uyarıcı eylemleriyle eşit ve birbirlerini tamamlayıcı unsurlar olarak görmüşlerdir.⁶⁰ Ayrıca mucizeleri objektif olarak yorumlamaya çalışanların bir şekilde taraflı davrandıkları ileri sürülmektedir. Dolayısıyla bu tür olaylara şüpheyle yaklaşan veya bunları tamamen doğal bir paradigmada okuyan modern Batılı yorumcuların, varsayımlarında nötr olmadıkları düşünülmektedir.⁶¹ Öte yandan çağdaş İncil yorumcuları İsa tarafından gerçekleştirilen başka mucizeler de olduğunu, bunların tarihi gerçeklik izlerini taşıdığını ve hiç kimsenin bu mucizeleri İncillerden çıkaramayacağını ifade etmişlerdir. Aksi takdirde İncillerdeki anlatıların, anlamını yitireceğini savunmuşlardır.⁶² Böylece İncillerdeki mucizelerin tarihsel gerçekliğine işaret edilerek, bu anlatıların İsa Mesih'in görevinin ayrılmaz bir parçası olduğu ifade edilmiştir. Ayrıca İncillerdeki mucizevi anlatılar olmadan, metinlerin içeriğinin tutarsız hale geleceği belirtilerek bu olayların önemine vurgu yapılmıştır. Bu hususta Markos İncil'inin mucize önemine dikkat çekilerek, bu İncil'ini anlamının mucizelerden ayrı düşünülmemeyeceği ifade edilmiştir. Zira mucizeler çıkarıldığında metnin, bağlamsal ve teolojik bütünlüğünü büyük ölçüde kaybedeceği ileri sürülmüştür.⁶³ Latourelle, İncillerdeki İsa'nın öğretisini mucizelerden ayrı düşünmenin imkânsız olduğunu, mucizeler ve vaazların, birbirinden ayrılmaz bir bütün oluşturduklarını ifade ederek bu düşünceyi pekiştirmiştir. Ona göre, her ikisi de aynı nesneye, yani Tanrı'nın Krallığının gelişine işaret etmektedir.⁶⁴

İncillerdeki mucizelerin tarihsel gerçekliğinin, mucizelerin imkânı konusunda önemli bir rol oynadığı düşünülmektedir.⁶⁵ Bu görüşle bağlantılı olarak, mucizeleri

57 1Korintliler 15; Matta 28; Markos 16:1-8; 16:9-20; Luka 24; Yuhanna 20-21.

58 Dulles, *The Assurance of Things Hoped For*, 10.

59 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 53.

60 Keener, *Miracles*, 2424.

61 Keener, *Miracles*, 3472.

62 Tanzella-Nitti, "Miracles", II.

63 René Latourelle, *The Theology of Revelation* (New York: St. Paul, 1966), 54.

64 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 54.

65 Keener, *Miracles*, 3484.

kanıt olmadan reddedenler, mucizeleri desteklemeyen bir inanç taahhüdüne sahip kişiler olarak değerlendirilmiştir. Bu hususta Craig Keener, mucizeleri reddeden fakat sağlam argümanlar sunmaya istekli olmayanların, mucizelerin olasılığını dışlayan bir inanç taahhüdüne sahip olduklarını kabul etmeleri gerektiğini savunmuştur.⁶⁶ Latourelle ise İncillerdeki mucize anlatılarının tarihsel sağlamlığını değerlendirmek için “tarihsel gerçeklik kriterlerinin” önemini vurgulamıştır. Ona göre, bu kriterler, İncilleri analiz ederek mucize anlatılarının özgünlüğünü test etmeyi amaçlamaktadır. Biçim eleştirisi ve Dinler Tarihi yöntemleri başlangıçta bir doğa gücüne odaklansa da, zamanla İsa Mesih'in mucizelerine de meşru ve verimli biçimde uygulanarak metinlerin tarihsel ve işlevsel bağlamlarının anlaşılmasına katkı sağlamıştır.⁶⁷ Papa II. John Paul, İsa Mesih'in mucizelerini yalnızca teolojik değil, tarihsel bağlamda da savunmuştur. Ona göre, İncil metni ve bağlamının analizi, bu mucizelerin İsa Mesih tarafından gerçekten gerçekleştirildiğini doğrulamaktadır. Paul, bu tür olayları basitçe mit veya icat olarak reddetmenin, entelektüel dürüstlükten ve bilimsel titizlikten uzak bir yaklaşım olduğunu belirtmiştir.⁶⁸ Katolik teologlara göre, İsa Mesih'in mucizevi eylemlerinin tarihsel güvenilirliği, bazı anlatılardaki abartılar ve mucizelerin O'nu gizemli bir figür olarak sunma eğilimi nedeniyle sorgulanabilir. Ancak, bu durum, mucizelerin tamamen uydurma olduğu anlamına gelmez; aksine, İsa Mesih'in mucizelerinin tarihsel gerçekliğini destekleyen önemli kanıtlar sunmaktadır. Bu kanıtların değerlendirilmesi için Kilise tarafından çoklu tanıklık, süreksizlik, süreklilik, İsa'nın tarzına uygunluk, anlatıların içsel tutarlılığı, farklı yorumlar, esaslı uzlaş, zorunlu açıklama ve örtüşme ile tutarlılık gibi kriterler kullanılmaktadır. Bu ölçütlerin, mucizelerin hem tarihsel hem de teolojik açıdan güvenilir bir şekilde analiz edilmesini mümkün kılacağı düşünülmektedir.⁶⁹

2. Katolik Geleneğine Göre Mucizelerin Doğrulanma Süreci

Roma Katolik Kilisesi tarafından mucizeler üzerine kritik, açık fikirli ve teolojik bir düşünme ihtiyacı, modern dönemde her zamankinden daha gerekli görülmüştür. İnancın deneysel boyutunun, doktrinsel formülasyonlara yapılan aşırı vurguyla gölgelenmesi, inancın destekleyici kaynağına yabancılaşmasına neden olmuştur. Bu durumun, inancı entelektüel bir çerçeveye indirgeme tehlikesine yol açtığı ve mucizelerin Tanrı'nın lütfunun deneysel bir kaynağı olma özelliğini zayıflattığı

66 Keener, *Miracles*, 3538.

67 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 56.

68 Joseph Ratzinger, “The Fact and Significance of Christ's Miracles, General Audience”, *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion* (inters.org, 1987), para. 4 (20 Nisan 2025).

69 Geniş bilgi için bk. Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 146-155.

düşünülmüştür.⁷⁰ Katolik teologlara göre, sahte mucize iddialarının varlığı, gerçek mucizelerin yokluğunu göstermez; bu nedenle genellemelerden kaçınılmalı ve özel İlahi eylemler üzerinde teolojik düşünceler geliştirilmelidir. Hıristiyanların bu tür olaylara ilgisi, mucizelerin daha derin bir teolojik incelemesini gerekli kılmıştır.⁷¹ Ayrıca, mistisizmin mucizelerle özdeşleştirilmesinin, mucizelere diğer Tanrısal karşılaşmalardan daha yüksek kutsal bir değer atfedilmesine yol açtığı iddia edilmiştir. Bu durum, insanların Tanrı'nın dışsal tezahürlerini, Kilise'nin sakramentleri veya inanç, umut ve sevgi gibi içsel deneyimlerden daha değerli görmesine neden olmuştur. Bu anlayışın, günümüzde mucizeler, görünümler ve şifa pratiklerine yönelik yoğun bir arayışı tetiklediği düşünülmektedir.⁷² Mucizeleri dışsal fenomenlere indirgenen anlayış, bazı Pentekostal çevrelerde Hıristiyanlığın zenginlik ve sağlık odaklı bir ideolojiye dönüşmesine yol açmıştır. Bu yaklaşım, bireyleri mucize arayışıyla kilise değiştirmeye yönlendirerek, manevi hayatın yüzeyselleşmesine neden olmuş; inançlarını mucizelere dayandıranlar, bu tür deneyimler eksik olduğunda sürekli bir arayış içine girebilirler. Bu durum, mucizeler üzerine teolojik bir düşünme gerekliliğini ortaya çıkarmaktadır.⁷³ Tanrı'nın yalnızca dışsal fenomenlerde aranması, Kilise açısından kabul edilemez bir anlayıştır. Katolik teolojisi, Tanrı'nın hem aşkın bir varlık hem de iman yoluyla kavranabilir bir gerçeklik olduğunu vurgulamıştır. Özel ilahi eylemlerin, genel ilahi eylemlerle dengeli bir şekilde konumlandırılması gerekmektedir. Ancak, Tanrı'nın dünyayla ilişkisinin yalnızca dışsal müdahalelerle sınırlı görülmesi, mucizevi olayları Tanrı'nın temel eylemleri olarak algılama eğilimini güçlendirmiştir.⁷⁴ Bu eğilim, Katolik Hıristiyanlar arasında mucizeleri bekleyen bir norm haline gelirken, mucizeler ve görünümlerle ilgili haberlerin olağanüstü bir seviyeye ulaşmasına neden olmuştur.⁷⁵ Louis Monden, Hıristiyan mucizelerinin doğasını değerlendirirken, bunların sansasyonellikten uzak ve ölçülü şekilde tezahür etmesi gerektiğini savunmaktadır. Ona göre tanrısal müdahale, doğa düzeniyle uyumlu ve anlamlı bir bağlamda gerçekleştiğinde hem daha açık hem de daha ikna edici olur; buna karşılık aşırı sansasyonel mucizeler, ruhsal mesajdan saparak yüzeysel bir gösteriye dönüşür ve bu da mucizenin derinliğini zayıflatır. Günümüzde mucizelere olan düşkünlüğün, bazı televizyon vaizlerinin “çarmıhsız bir iman” anlayışını yaymalarıyla ilişkili olduğunu düşünen Monden, bu durumu, antik dönemdeki Yahudilerin gökten bir işaret istemesi gibi, Tanrı'nın asıl mesajını göz ardı eden bir yaklaşım olarak

70 Schwebel, *Apparition, Healings and Weeping Madonnas*, 4.

71 Schwebel, *Apparition, Healings and Weeping Madonnas*, 5.

72 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 159–160.

73 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 160.

74 Lockyer, *All the Miracles of the Bible*, 13.

75 Schwebel, *Apparition, Healings and Weeping Madonnas*, 6.

değerlendirmiştir. Ona göre, gerçek bir mucize, inancı destekleyen bir araçtır ve onun yerine geçmez. Tanrı, mucizeleri insanları inanmaya zorlamak için değil, sevgisini göstermek ve kabul ettirmek için kullanmıştır. Bu bağlamda mucize, imanın teşvik edici ve tamamlayıcı bir unsuru olarak anlaşılmalıdır.⁷⁶

Katolik teolojide mucizelerin doğrulanma süreci, “kendiliğinden olan (spontane)”, “teolojik uygunluk” ve “Kilise'nin öğretici makamı olan magisteryum” tarafından tanıma şeklinde üç temel unsur içerir.⁷⁷ Kendiliğinden olan unsurda, bir olayın mucize olarak kabul edilebilmesi için, doğal veya bilimsel açıklamalarla izah edilemeyen bir şekilde ve genellikle aniden meydana gelmesi gerekmektedir. Bu unsurlar, mucizenin herhangi bir dış müdahale olmaksızın gerçekleştiğini ve olayın beklenmedik bir biçimde ortaya çıktığını ifade etmektedir. Örneğin, bir hastanın bilimsel olarak tedavi edilemez olduğu düşünülen bir hastalıktan aniden iyileşmesi, kendiliğinden olan bir mucize olarak değerlendirilmektedir.⁷⁸ Latourelle, kendiliğinden olan unsurun pratik yaşamla ilgili olduğunu ifade etmektedir. O, doğrulanma sürecinde, mucizelerin ilk önce bu unsorda incelenmesi gerektiğini savunmakta ve ilgili teologların sürekli bunu bir kılavuz olarak kullandıklarını belirtmektedir.⁷⁹ Sürecin sonunda şahit olunan mucize hem Tanrı'nın hayata bir müdahalesi hem de inanca bir davet olarak görülmüştür. Öte yandan sürecin, bazı insanları mucizeyi kabule lettiği bazıları da reddetmeye götürdüğü vurgulanmıştır.⁸⁰ Teolojik uygunlukta ise mucize, teolojik açıdan Kilise'nin doktrini ile uyumlu olmalıdır. Bu unsorda, mucizenin Tanrı'nın iradesini yansıttığı ve ilahi bir amaç taşıdığı öne sürülmektedir. Teolojik uygunluk, özellikle olayın ruhsal bir dönüşüme, imana veya insanın Tanrı ile olan ilişkisine katkı sağlamasıyla değerlendirilmiştir. Teolojik uygunluğu belirlerken, olayın Hıristiyan inancına aykırı bir mesaj veya anlam taşımadığı da dikkate alınmıştır.⁸¹ Ayrıca teolojik tanıma, spontan unsurun her aşamasını analiz eden inananlar tarafından metodik bir yansıtma meselesi şeklinde açıklanmıştır. Teolojik unsurda, özellikle tarihsel eleştiri, olayın gerçekliğini belirlemek için kullanılmaktadır. Ayrıca mucizevi bir olayın doğası, tamamen benzersiz olduğu için bilimsel kaynaklardan yararlanılmaktadır. Bunun yanı sıra mucizelerin dinî bağlamı ve gerçekliği hakkında hüküm verilirken vahiy ve

76 Louis Monden, *Signs and Wonders* (New York: Desclee, 1966), 60–62.

77 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 161.

78 Kenneth L. Woodward, *The Book of Miracles: The Meaning of the Miracle Stories in Christianity, Judaism, Buddhism, Hinduism and Islam* (New York: Simon & Schuster, 2001), 45–48.

79 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 300.

80 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 308-310.

81 Catholic Church, *Catechism of the Catholic Church*, 2. Baskı (Vatican City: Libreria Editrice Vaticana, 1997), 156–159.

inanç kaynaklarına da başvurulmaktadır. Kilise, beatifikasyon (kutsanmışlık) ve kanonizasyon⁸² süreçlerinde mucizeleri yalnızca olağanüstü olaylar olarak değil, Tanrı'nın müdahalesine işaret eden anlam yüklü işaretler olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda, karar süreci yalnızca bilimsel raporlara değil, teologların sunduğu teolojik, epistemolojik ve pastoral veriler üzerine de inşa edilmektedir. Mucizenin gerçekliği kadar, onun iman topluluğundaki ruhsal etkisi ve Tanrı'nın yüceliğine hizmet edip etmediği de dikkate alınmaktadır.⁸³ Latourelle, spontan tanımayı sezgisel, teolojik tanımayı ise sistematik olarak iki farklı bilgi türü olarak tasnif etmektedir. Teolojik tanıma mucizevi olayları analiz etmek için spontan tanımadan elde edilen verilerin kullanıldığını belirtmiştir.⁸⁴ Öte yandan ona göre, teolojik tanıma, spontane tanımadan farklı olarak, özellikle mucizenin unsurları, olayın istisnai niteliği, tanıkların nitelikleri ve bağlam açısından daha eleştirel ve titiz bir yaklaşımdır. Ancak hem spontane hem de teolojik tanıma, dikkat mucizevi işaretin bütünlüğü üzerinde yoğunlaşmaktadır.⁸⁵ Teolojik tanıma, olayın tarihsel otantikliğini ve doğaüstü niteliğini nesnel şekilde araştırmaktadır. Özellikle aziz ilanı ve azizlik süreci kapsamında Vatikan'daki Azizlerin Sebepleri Kongregasyonu (The Congregation for the Causes of Saints) bu yöntemi kullanmaktadır. Daha sonra bu normlar Papa XIV. Benedikt (Prospero Lambertini) tarafından titizlikle yürütülmüştür.⁸⁶ Teolojik tanıma sürecinde, mucizelerin doğru şekilde tanınması için hem olgusal hem de anlam boyutlarının dikkate alınması gerektiği vurgulanmaktadır.⁸⁷ Üçüncü unsur magisteryum tanıma ise mucizelerin nihai kabulü, Kilise'nin öğretici makamı olan magisteryum tarafından yapılmaktadır. Magisteryum, olayın doğruluğunu incelemek için bilimsel, teolojik ve Hıristiyan eğitime müteallik (pastoral) değerlendirmeler gerçekleştirmektedir. Bu süreçte olay, titizlikle incelenmekte ve sahte mucize olasılıkları dışlanmaktadır. Magisteryumun yetkisi, Katolik Kilisesi'nin otoritesine dayanmaktadır. Bu unsurda tanıma, bir mucizenin resmi olarak ilan edilmesiyle sonuçlanmaktadır.⁸⁸ Bu hususta Valentinus, doğaüstü bir

82 Roma Katolik Kilisesi'nde azizlik ilanı (kanonizasyon) sürecinde mucizeler, temel değerlendirme ölçütlerinden biridir. Aziz adayının, genellikle biri beatifikasyon, diğeri ise kanonizasyon aşamasında olmak üzere, Tanrı'nın müdahalesi olarak yorumlanan iki mucize göstermesi ve bunların güvenilir tanıklarla belgelenmesi gereklidir. Bu mucizeler, ilahî lütfun işareti ve adayın semavî şefaahat kudretinin teyidi olarak kabul edilmektedir. (Congregation for the Causes of Saints, *Sanctorum Mater: Instruction for Conducting Diocesan or Eparchial Inquiries in the Causes of Saints*, (Vatican City: Libreria Editrice Vaticana, 2007), 27-30).

83 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 161.

84 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 300.

85 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 301.

86 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 168.

87 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 309.

88 Joseph Ratzinger, *Deus Caritas Est* (Vatican City: Libreria Editrice Vaticana, 2005), 34–36.

yardımın, yalnızca bireyin farkındalığıyla sınırlı kalmayıp toplumsal bir mesaj olarak değerlendirilebilmesi için söz konusu yardımın, toplumu yönlendiren ve koruyan otoritenin onayıyla teyit edilmesi gerektiğini savunmaktadır.⁸⁹ Bu noktada özellikle II. Vatikan Konsili'nin başlıca belgelerinden *Lumen Gentium* Dogmatik Anayasası, Kilise'deki mucizeler konusunda otoritelerin tutumunu açıkça ortaya koymaktadır. Konsil üyelerine göre, "Kutsal Ruh, hem Kilise'nin sakramentleri ve hizmetleri aracılığıyla toplumu kutsayıp erdemlerle donatarak hem de bireylere çeşitli armağanlar (mucizeler) vererek Kilise'yi yenilemek ve inşa etmek amacıyla farklı görevler için yetkinlik sağlamaktadır."⁹⁰ Böylece Kilise otoriteleri tarafından mucizeler konusunda sağduyunun korunması gerektiğini vurgulanmaktadır. Diğer yandan bu tür olayların doğruluğu ve uygun kullanımı konusunda nihai yargı, her şeyi kontrol etmek amacıyla özel yetkili merci olarak Kilise liderlerine ait görülmüştür.⁹¹ Buna göre piskoposlar, Kilise'nin mevcut yasaları doğrultusunda bu konuda karar verme yetkisine sahip olmuş ve inananların ise onların direktiflerine uymaları bir görev sayılmaktadır.⁹² Ayrıca, piskoposlar, modern dönemlerde mucizevi olayları ayırt etmekte karşılaştıkları zorlukları kabul etmişlerdir. Bu bağlamda, Roma Katolik Kilisesi'nde mucizelerin doğruluğunu ve ilahi kaynağını teyit etmek amacıyla kanonlaştırma davaları yürütülmüştür. Bu süreç, kapsamlı bir inceleme ve değerlendirme aşamalarından oluşmuştur. Buna göre öncelikle, yerel bir piskopos olayın ayrıntılarını toplar ve mucizeye ilişkin ön araştırmayı başlatır. Daha sonra, Vatikan'daki Kutsal Dava Kurulu (*Congregatio de Causis Sanctorum*) olayı inceleyerek bilimsel ve teolojik kriterlere göre değerlendirme yapmaktadır.⁹³ Papa'nın onayıyla mucize resmen tanınmış olur.⁹⁴ Mucizelerin ayırt edilmesi için geliştirilen bu kriterler, mucizevi olayların doğruluğunu yargılamak kesinlik iddia etmeyen, yalnızca olasılık taşıyan bir yapıya sahiptir.⁹⁵ Örneğin, Meryem heykellerinden kan veya zeytinyağı akması şeklindeki mucize iddiaları, Katolik halk dindarlığında Tanrı'nın müdahalesine dair

89 Valentine, *Miracles*, 102.

90 *Lumen Gentium*, 12.

91 *Lumen Gentium*, 12.

92 Catholic Church, *Code of Canon Law* (Vatican.Va, 1983), can. 212 §1 (14 Nisan 2025).

93 Kriterler hakkında ayrıntılı olarak bakmak için Michael Goodich, *Miracles and Wonders: The Development of the Concept of Miracle, 1150-1350* (London and New York: Routledge, 2016), 87–88; Özer, "Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı", 105.

94 J. Davies, *The Canonization Process of the Catholic Church* (Roma: Pontifical Gregorian University Press, 2019), 112–117.

95 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 174.

sembolik işaretler olarak yorumlanmaktadır.⁹⁶ Bu tür olaylar, özellikle Meryem'in şefaatinin ve Tanrı'nın rahmetini görünür kılan alametler olarak değerlendirilse de, Kilise bu tür fenomenleri dikkatli bir biçimde inceleyerek sahihliklerini bilimsel, psikolojik ve teolojik açılardan sorgulamaktadır. Mucize olarak kabul edilmesi için olayın doğaüstü bir şekilde açıklanamaz olması ve ruhsal meyve vermesi şartı aranmaktadır.⁹⁷

Son olarak, modern dönemde mucize iddialarındaki artış, doğrulama süreçlerinin titizlikle yürütülmesine rağmen, Kilise yetkilileri arasında kaygı uyandırmıştır. Kardinaller, bu durumu birçok Hıristiyan'ın Kitab-ı Mukaddes, Katolik Katesizmi ve papalık belgeleri gibi temel kaynaklara yeterince vakıf olmamasıyla ilişkilendirmiş; bu eksikliğin, olağan dışı deneyimlere yönelik aşırı duyarlılığı beslediğini belirtmişlerdir.⁹⁸

3. Mucize Öğretisine Yönelik Eleştiriler ve Katolik Teologların Savunmaları

Katolik teologlara göre, günümüzdeki insanların çoğu gerçeklik anlayışındaki değişimle mücadele ederken, mucizevi olayları da reddetme eğilimindedir. Bu tutum, söz konusu olayların kendi düşünce sistemleriyle uyumlamasından kaynaklanmaktadır. Kasper'e göre, eleştirel düşüncenin gelişmesi ve kanıtlanabilir, uygulanabilir bilgiye duyulan ilgi, gerçeğin genel ve tekdüze yönlerine yoğunlaşmayı beraberinde getirmiştir. Bu durum, olağanüstü olaylara hayretle bakılmasını azaltmış ve bu tür olaylar teorik olarak açıklanabilecek genel düzeye indirgenmiştir.⁹⁹ Aslında mucizelerin imkânına dair tartışmalar ve eleştiriler, ilk olarak 14. ve 15. yüzyıllarda John Wycliffe (ö.1384), John Hus (ö.1415) ve Girolamo Savonarola (ö.1498) gibi Katolik reformcular tarafından yapılmış¹⁰⁰, Reformasyonla Martin Luther (ö.1546), Ulrich Zwingli (ö.1531) ve John Calvin (ö.1564) gibi Protestan reformcularla

96 Sandra Zimdars-Swartz, *Encountering Mary: from La Salette to Medjugorje* (Princeton: Princeton University Press, 1991), 137-139.

97 René Laurentin, *The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today* (Vertitas Publications, 1990), 52-53.

98 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 182; Arinze, *Apparitions, Visions, Locutions*.

99 Kasper, *Jesus the Christ*, 77.

100 Christopher Lensch, "The Morning Star of The Reformation: John Wycliffe", *Western Reformed Seminary Journal* 3/2 (1996), 3; Carter Lindberg, *Avrupa'da Reform Tarihi* (İstanbul: İnkılâp Kitabevi, 2014), 45; Patricia A. Norred, *Girolamo Savonarola And The Problem of Humanist Reform In Florance* (North Texas, 1988), 97.

sistematik olarak gelişmiş¹⁰¹ ve Aydınlanma döneminde en üst seviyelere ulaşmıştır.¹⁰² Katolik geleneği içinde mucizelerin imkânı ve inandırıcılığı konusunda Wycliffe, Hus ve Savonarola, farklı eleştirel yaklaşımlar geliştirmişlerdir. Wycliffe, teolojik reform çağrılarının bir parçası olarak, mucizeleri Tanrı'nın kudretinin somut tezahürleri olarak kabul etmekle birlikte, bu tür olayların çoğu kez ruhban sınıfının otoritesini meşrulaştırmak için kullanıldığını düşünerek katı bir dille eleştirmiş ve özellikle sahte mucizeler konusunda Kilise'ye birtakım uyarılarda bulunmuştur.¹⁰³ Hus ise Wycliffe'den etkilenerek mucizelerin ilahi kaynaklı olabileceğini kabul etmiş, ancak Kilise'nin mucize iddialarını dikkatle sorgulamak gerektiğini savunmuştur. Çünkü ona göre, gerçek mucizeler, ahlaki yenilenme ve Tanrı'ya sadakatle örtüşmelidir.¹⁰⁴ Savonarola ise benzer şekilde mucizelerin Tanrı'nın iradesinin ifadesi olabileceğini dile getirmiş, ancak bu tür olayların yalnızca ruhsal dönüşüm ve dinî uyanış bağlamında anlam kazandığını ileri sürmüştür.¹⁰⁵ Her üç teolog da mucizelerin istismarı ve yanlış yorumlanması konusunda Katolik Kilisesi'ni ciddi anlamda eleştirmiştir. Daha sonra bu eleştiriler, reform hareketlerinin önemli bir parçası haline gelmiştir.¹⁰⁶ Luther, Zwingli ve Calvin gibi reformcular ise mucizelerin imkânı ve inandırıcılığı konusunda Katolik anlayıştan belirgin bir şekilde ayrılmış, ancak bazı noktalarda birbirlerinden farklı yaklaşımlar geliştirmişlerdir. Luther, Tanrı'nın kudretini vurgulayan bir anlayışla, mucizelerin mümkün olduğunu savunmuş, ancak bunların sıradan Hıristiyan yaşamında nadir olduğunu belirtmiştir. O, mucizelerin, Tanrı'nın Sözü'ne karşılık gelmediği sürece aldatıcı olabileceği uyarısında bulunmuştur.¹⁰⁷ Zwingli, mucizelerin Tanrı'nın birincil işleyişinin dışında olduğunu, dolayısıyla Yeni Ahit sonrası dönemde nadiren gerçekleştiğini öne sürmüş ve bunları daha çok Kilise'nin dogmatik kontrol mekanizmasının bir parçası olarak eleştirmiş ve reddetmiştir.¹⁰⁸ Calvin ise mucizeleri, Tanrı'nın tarihsel olarak insanlarla iletişim kurduğu yolların bir unsuru olarak kabul etmiş, ancak bu tür olayların, vahyin tamamlanmış olduğu Yeni Ahit sonrası dönemde devam

101 Hakan Olgun, *Sekülerliğin Teolojik Kurgusu Protestanlık* (İstanbul: MiletNihal Yayınları, 2019), 18-19; Lindberg, *Avrupa'da Reform Tarihi*, 55.

102 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 114.

103 David G. Fountain, *John Wycliffe and the Dawn of the Reformation* (Southampton: Mayflower Christian, 1984), 156-160.

104 Matthew Spinka, *John Hus: A Biography* (Princeton: Princeton University Press, 1968), 245-250.

105 Donald Weinstein, *Savonarola and Florence: Prophecy and Patriotism in the Renaissance* (Princeton: Princeton University Press, 1970), 105-110.

106 Özer, *Hıristiyanlıkta Mucize Anlayışı*, 127.

107 Heiko A. Oberman, *Luther: Man Between God and the Devil* (New Haven: Yale University Press, 1989), 300-305.

108 Ulrich Gabler, *Huldrych Zwingli: His Life and Work* (Washington: Fortress Press, 1986), 215-220.

etmediğini savunmuştur. Çünkü ona göre mucizeler, yalnızca Tanrı'nın kurtarıcı planının başlangıç dönemlerinde gerekliydi.¹⁰⁹ Reformcuların bu yaklaşımları, mucizelerin teolojik önemini ilahi vahiy ve kutsal yazılar ekseninde sınırlandırma eğiliminde birleşmiştir.¹¹⁰

Günümüzde mucizelerin imkânı tartışmaları, bilimin kendi iddialarını yerine getirememesi sebebiyle hâlâ sürmektedir. Bilim insanları, dünyadaki fiziksel olayların açıklamalarını keşfettiklerini ileri sürmelerine rağmen mucizelerin imkânı meselesinde, özel ilahi eylemlerin doğal düzenle uyumlu olup olmayacağını sorgulamışlardır.¹¹¹ Mark Corner, mucizelerin imkânı konusu tartışıldığında bazı zorlukların ortaya çıktığını, bunların daha çok bilimsel ve felsefi izahlar olduğunu ifade etmiştir. Çünkü ona göre, mucize kavramı sorgulandığında, belirlenmiş bir dünya imajı olan “modern dünya” akla gelmekte olup, bilimin doğadaki olayları öngörme konusundaki başarısı, böyle belirlenmiş bir dünya dışında bağımsız olarak meydana gelen bir olayı hayal etmeyi zorlaştırmıştır.¹¹² Bu anlayış, 19. yüzyılda yaygınlaşarak mucizelerin olanağını büyük oranda zayıflatmış ve daha sonra mucizevi olayların imkânsız olduğu düşüncesini doğurmuştur.¹¹³ Bu dönemde felsefi düzeyde, mucizelere yönelik itirazlar Tanrı'nın varlığını inkâr eden ateistlerden ve Tanrı'nın yaratımlarının değışmezliğini savunan deistlerden gelmiştir. Ateist ve deist filozoflar, mucizelerin ya da diğer doğaüstü müdahale biçimlerinin doğayı değıştirdiğini, yok ettiğini ya da doğada var olan esaslı bir kusuru düzelttiğini ileri sürerek bu tür olayları reddetmişlerdir. Katolik teolojide göre bu iddia hatalıdır; çünkü, mucizeler doğa üzerine inşa edilmiş ve ona tamamlayıcı, daha yüksek bir mükemmellik kazandırmıştır.¹¹⁴ Ayrıca, modern dönemde mucizelerin neyi ifade ettiğine dair başka bir bakış açısı da meydana gelmiştir. Keener'a göre, Hume'un argümanından bu yana, modern akademinin büyük bir kısmı doğrudan doğaüstü olay iddialarını yargısız reddetmişlerdir. Ancak Hume'un argümanının birçok temeli, günümüz felsefi ve bilimsel bağlamına artık uymadığından, birçok akademisyen Hume'cu paradigmayı sorgulamaya başlamışlardır.¹¹⁵ Katolik teologlar, mucizelerin

109 Alister E. McGrath, *A Life of John Calvin: A Study in the Shaping of Western Culture* (Hoboken: Wiley-Blackwell, 1990), 190–195.

110 Özer, *Hristiyanlıkta Mucize Anlayışı*, 159.

111 McInerney, *Miracles a Catholic View*, 138.

112 Mark Corner, *Signs of God: Miracles and Their Interpretation* (Hampshire: Ashgate, 2005), 34–35.

113 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 114.

114 T.G. Pater, “Miracles,” *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler (Detroit: Gale, 2003), 667.

115 Keener, *Miracles*, 3284.

değerlendirilmesinde yetkinin bilim ve felsefeden ziyade din ve teolojiye ait olduğunu savunmuşlardır. Bu yaklaşıma göre, mucizelerin tanınmasında esas vurgu dinî bağlama yapılmalı; ancak bağlam, Tanrı'nın bu olağanüstü olayı bir işaret olarak sunmak istemediği takdirde meydana getirmeyeceği sonucuna varılabilecek şekilde olmalıdır.¹¹⁶ Dolayısıyla, bilim ve felsefenin mucizelerin gerçekliğini veya imkânını yargılamak için yeterli bir temel oluşturmadığı düşünülmektedir.¹¹⁷

Roma Katolik Kilisesi, mucizelerin tarihsel olarak tanınması konusunda, çok sayıda güvenilir tanığın huzurunda ve hatta inkârcıların gözleri önünde gerçekleşen tarihsel olarak belgelenmiş mucizevi olaylar olduğunu ileri sürmüştür.¹¹⁸ Kilise'ye göre, tarihsel yöntemle mucizevi olaylara ait veriler üzerinde çalışıldığında, bu olayların tarihsel inandırıcılığı doğrulanabilir. Yani, birçok mucizenin efsane olmadığını kanıtlamak mümkündür.¹¹⁹ Ayrıca, ilahi takdir ile özel ilahi eylemler (mucizeler) arasında bir ayırım yapılması gerekir. Çünkü, ilahi takdir, Tanrı'nın dünyayı her an yaratması ve sürdürmesi anlamına gelirken, özel İlahi eylem ise belirli bir olaya ilişkin tanrısal müdahaleyi ifade etmektedir. Bu tür özel bir ilahi eyleme, İsa Mesih'in dirilişi mucizesi en önemli örnek olarak gösterilmektedir.¹²⁰ Modern dönemde, bilimin ne dediğini umursamayan safdil inananlar olduğu gibi, mucizeleri önsel olarak reddeden ve yalnızca bilime inanan eşit derecede safdil agnostikler de vardır.¹²¹ Katolik teologlara göre, her iki tarafın da diğerinin varlığını önsel olarak reddetmesi yanlıştır. Bu taraflar, ilahi ve fiziksel gerçekliklerin varlığı hakkında konumlarını netleştirmede birbirlerine yardımcı olabilirler. Tanrı'nın her şeye gücü yettiğine inanan ve doğa yasalarını askıya alabileceğinden şüphe etmeyen inananlar için, mucizenin imkânı kolay ve aşikâr görünür. Ancak sadece şüpheci değil, aynı zamanda inanlı da herhangi bir olağanüstü olayın gerçekliğini test etmek için bilimin yardımına başvurmalıdır. Dahası, Kilise tarafından insanlığın bilimsel araştırmalarını sürdürme çabaları iyi bir şey olarak görülmüş; maddi keşiflerin ve teknolojik ilerlemelerin bunun sayesinde olduğu belirtilmiştir.¹²² Dolayısıyla bilimdeki gelişmelerin, mucizelerin doğruluğunu zayıflatmaktan ziyade açıklığa kavuşturma katkısı olduğu düşünülmüştür. Mucizeleri ayırt etmek için biçimsel olarak bilimsel bilgi gerekli olmasa da bu bilgi olumlu ya da olumsuz yönde yardımcı

116 J. Jensen, "Revelation, Concept of (in the Bible)", *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler (Detroit: Gale, 2003), 188.

117 Pater, "Miracles", 667-668.

118 Pater, "Miracles", 667.

119 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 115.

120 Corner, *Signs of God*, 35.

121 Zsolt Aradi, *Understanding Miracles* (Manchester: Sophia Institute Press, 1956), 261.

122 Aradi, *Understanding Miracles*, 262.

olabilmektedir. Bu nedenle birçok Katolik teoloğa göre bilimin ilerlemesinin mucizeleri zayıflattığı yönünde yapılan iddialar çoğunlukla hatalıdır. Esasında bilim, ilkel insanlar tarafından bir şekilde doğaüstü olarak görülebilecek bazı olaylara doğal açıklamalar getirmiştir. Bilimin bu işlevi gerçek mucize analizi için olumlu bir şey olarak değerlendirilmiştir.¹²³ Keener'e göre, insanların mucize fikrine karşı tutumları farklılık göstermiştir. Bazıları mucizeler beklerken, diğerleri ise mucizelerden şüphe duymuştur. Dolayısıyla bu kesimlerin her biri deneyimleri ve olguları kendi perspektiflerinden yorumlamıştır. Ancak her iki görüş de eşit derecede ön yargıdan ibarettir. Aslında mucizelere açık eleştirel bir duruş, en açık fikirli tutumu sağlamıştır.¹²⁴ Pater'e göre bilim, Mesih'in mucizelerini, özellikle de bu mucizelerin bilimsel araçlar olmaksızın gerçekleşmiş biçimini yeniden üretme imkânı sunamamıştır. Ayrıca, bilim bu olayları taklit edebilse bile, İsa'nın böyle bir bilgiye erişimin insan düzeyinde mümkün olmadığı bir dönemde bu mucizeleri gerçekleştirmiş olması, olayların mucizevi niteliğini korumasını sağlamıştır.¹²⁵ Bu bağlamda birçok Katolik teolog gerçekte bilimin ve bilimsel çabaların fiziksel doğayı, sınırlarını anlamada büyük katkı sağladığını ve dolayısıyla mucizeleri anlamlandırdığını düşünmüştür.¹²⁶ Örneğin, Kasper, Aydınlanma döneminden bugüne, dünyayı ve tarihi algılayıştaki dönüşümün "tarihsel" ve "bilimsel" iki tür sorun doğurduğuna dikkat çekerek Katolik mucizelerinin bu iki büyük sorunla karşı karşıya kaldığını ifade etmiştir. Ona göre, Kitab-ı Mukaddes'teki mucize anlatılarına yönelik tarihsel eleştiri, bu anlatıların büyük dikkatle incelenmesini gerektirir. Bilimsel eleştiri ise mucize kavramının köklü biçimde yeniden değerlendirilmesini zorunlu kılar.¹²⁷ Bilimsel eleştiri bağlamında Hume, mucizeleri doğa yasalarının ihlali olarak tanımlamış ve bu tür olayların kabul edilebilirliğini epistemolojik bir zeminde sorgulamıştır. Hume'a göre, mucizelerin varlığına inanabilmek için, tanıklık edenlerin verdiği bilgilerin yanlış olma olasılığı, mucizenin gerçekleşmiş olma olasılığından daha düşük olmalıdır. Bu bağlamda, Hume, insan doğasındaki eğilimleri –abartıya yatkınlık, sansasyon arayışı ve inanç sistemlerini doğrulama isteği– vurgulayarak, mucize iddialarının genellikle güvenilirlikten yoksun olduğuna dikkat çekmiştir. Nihayetinde o, mucize iddialarını kabul etmenin, doğa yasalarına dair yerleşik tecrübeye dayanarak elde edilen kanıtlardan daha güçlü kanıtlar

123 Pater, "Miracles", 669.

124 Keener, *Miracles*, 3643.

125 Pater, "Miracles", 669-670.

126 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 117.

127 Kasper, *Jesus the Christ*, 77.

sunmasını gerektirdiğini savunmuştur.¹²⁸ Richard Purtill, Hume gibi filozofların mucizeleri reddetme çabalarının temel bir mantıksal hata içerdiğini ileri sürmüştür. Purtill'e göre, mucizeleri doğa yasalarının ihlali olarak tanımlamak ve bu tür olayların hiçbir zaman gözlemlenmediğini varsaymak, tartışmanın sonucunu önceden kabul etmek anlamına gelir. Bu yaklaşım, epistemolojik bir ön yargıya dayanarak mucizelerin imkânını peşinen dışlamakta ve dolayısıyla ele alınan konuyu tarafsız bir biçimde değerlendirme iddiasını geçersiz kılmıştır.¹²⁹ Ayrıca bazı düşünürler, İncillerdeki İsa'nın mucizelerini "telkin terapisi" olarak değerlendirmiş ve bunları Tanrı'nın bir işi olarak değil, teolojik yorumlar olarak görmüştür. Bu durum, özellikle Katolik dünyada, mucize anlatılarında yer alan olayları hangi gerçeklik biçimine yerleştirme sorusunu gündeme getirmiştir. Kilise için bu soru, tarihsel problemlerden çok daha temel bir alana, yani mucizelerin yol açtığı bilimsel sorunlara götürmüştür.¹³⁰

Modern dönemde rasyonalizm, bilimcilik (scientism) ve idealizm gibi düşünce ekolleri, mucizevi olaylara ve aşkınla olan iletişim biçimlerine karşı sistematik bir reddiye geliştirmişlerdir. Rasyonalizm, gökyüzü ile yeryüzü arasında herhangi bir temas imkânını dışlayarak Tanrı'nın doğrudan müdahalesini reddederken, bilimcilik mucizeleri imkânsız ilan ederek görümleri yalnızca halüsinasyon olarak değerlendirmiştir.¹³¹ Kant ve Hegel sonrası idealizm ise mucizeleri ve İsa'nın dirilişi gibi olayları öznel bir alana indirgemiş, bilgi ile gerçeklik arasındaki gerilimi ortadan kaldırarak, özellikle görümlere dair tam bir öznellik anlayışını hâkim kılmıştır. Bu ekoller, aşkın gerçekliğin epistemolojik olarak erişilebilirliğini kökten sorgulamış ve aşkın olanı tamamen öznel kategorilere hapsetmiştir.¹³² Katolik teologlar, bu dönemin bilimsel gerçeklik anlayışıyla uzlaşmanın teolojik bir meydan okuma olduğunu vurgulamışlardır. Bilim, doğal gerçekliği yasa-temelli bir çerçeveye indirgemiş ve tüm olayların, benzersiz ve olağanüstü olanlar da dahil, bu yasalarla açıklanabilir olduğunu varsaymıştır. Onlara göre, bu yaklaşım, fiziksel bir nedeni olmayan olayların varlığını dışlayarak, mucizeler için teorik bir alan bırakmaz. Dolayısıyla, bilimsel teori, mucizeleri epistemolojik olarak gereksiz, metafiziksel olarak ise imkânsız ilan etmektedir ve bu durum, günümüz insanının düşünce ve kavrayışı üzerinde derin bir etkiye sahiptir.¹³³

128 Hume, *An Enquiry Concerning Human Understanding*, 10; ayrıca bk. David Hume, *İnsanın Anlama Yetisi Üzerine Bir Soruşturma*, çev. Ferit Burak Aydar (Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 14. Baskı, 2024), 109-131.

129 Richard L. Purtill, "Defining Miracles," *In Defense of Miracles*, ed. R. Douglas Geivett and Gary R. Habermas (Downers: InterVarsity Press, 1997), 65.

130 Kasper, *Jesus the Christ*, 79.

131 René Laurentin, *The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today* (Fransa: Vertitas Publications, 1990), 23.

132 Laurentin, *The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today*, 23-24.

133 Kasper, *Jesus the Christ*, 81.

Katolik teologlar, doğa yasalarından hareketle mucizelerin reddedilmesi hususunda mucizeler ile doğa yasaları arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde ifade etmenin zorluğuna dikkat çekmişlerdir. Bu noktada “Tanrı’nın belirli bir anda doğa yasalarını askıya aldığı” şeklindeki ifade kafa karıştırıcı olabilmektedir. Rahner, bu bağlamda mucizenin “doğa yasalarının kesintiye uğraması” olarak anlaşılmasını en makul yaklaşım olarak değerlendirmiştir. Çünkü ona göre, Tanrı’nın mutlak özgürlüğü, kudreti ve egemenliği göz önüne alındığında, mucizelerin doğa yasalarının kesintiye uğraması olarak anlaşılması teolojik açıdan makul bir yordumdur. Katolik Tanrı anlayışına göre, Tanrı, doğa yasalarının yaratıcısı olarak, bu yasalara bağlı olmaksızın, dilediği anda ve şekilde müdahale edebilmektedir. Eğer mucizeler, Tanrı’nın belirli durumlarda doğa yasalarını askıya alarak gerçekleştirdiği eylemler olarak tanımlanıyorsa, bu durum, Tanrı’nın sınırsız özgürlüğü ile doğa düzeni arasındaki ilişkinin bir yansımasıdır. Böylece mucizeler, doğa yasalarının askıya alınması şeklinde kavramsallaştırılabilir.¹³⁴ Rahner gibi Katolik teologlar, mucizelerin doğru bir şekilde anlaşılabilmesi için özellikle doğa yasalarıyla ilişkisinin dikkatle ele alınması gerektiğini savunmuşlardır. Modern gerçeklik anlayışına göre, daha düşük düzeydeki gerçeklikler daha üst düzeylere açık olup, bu üst düzeyler alt düzeyleri kendi gerçekliklerine dahil etmekte, Hegelci bir anlamda hem koruyup hem de aşmaktadır.¹³⁵ Bu bağlamda, mucizeler alt düzeyin yasalarını ihlal etmekten ziyade, doğanın temelde aşkın bir nedensellik düzenine bağlı olduğunu ortaya koymaktadır. Dulles ve Rahner gibi Katolik teologlar, mucizelerin doğa yasalarının askıya alınmasını gerektirmediğini, bunun yerine doğanın Tanrı’nın müdahalesine açıklık taşıdığını savunmuşlardır. Tıpkı inorganik maddelerin biyolojik süreçlere yer açmak için ihlal edilmesinin gerekmediği gibi, Tanrı’nın kendisini göstermek için doğayı ihlal etmesi de gerekli değildir.¹³⁶

Katolik teologlara göre mucizeler, bilimin doğrudan konusunun dışında olduğu için bilim, bu meseleyi açıklığa kavuşturabileceğini henüz ispatlayamamıştır. Örneğin, bu hususta Latourelle, mucize olarak adlandırılan olayların geçmişte ve günümüzde bilim tarafından açıklanamadığını ifade etmiş; söz konusu olayların doğası gereği, bilimin gelecekte tatmin edici bir açıklama getirme ümidinin oldukça zayıf bir ihtimal olduğunu savunmuştur.¹³⁷ Öte yandan Keener ise bilimin, mucizelerin imkânını belirleme yetkisinin olmadığını, bunu mucizeler gibi eşsiz olaylar için değil, yalnızca tekrarlanabilir olaylar hakkında söyleyebileceğini ifade etmiştir.¹³⁸

134 Rahner, *Foundations of Christian Faith*, 258–259.

135 Rahner, *Foundations of Christian Faith*, 259.

136 Avery Dulles, *Models of Revelation* (New York: Doubleday, 1983), 147.

137 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 318.

138 Keener, *Miracles*, 3838.

Ayrıca, mucize olarak adlandırılan olayların arkasında bilinmeyen güçlerin ya da istatistiksel yasalar gibi başka olası açıklamaların bulunduğu ileri sürülmüştür.¹³⁹ Bugün birçok araştırmacı mucizevi olayları açıklamak için çalışmalarını sürdürmekte ve çeşitli olasılıklar öne sürmektedirler.

4. Mucize Öğretisinin Katolik Kilisesi'ndeki Fonksiyonları

Katolik teolojide mucizeler, Tanrı'nın kudretine olan inanç bağlamında büyük bir öneme sahiptir. Mucizenin değeri, doğa yasalarının ihlalinden ziyade taşıdığı amaca dayanmaktadır. Modern çalışmalar, mucizelerin teolojik anlamını belirlemeye odaklanmış ve bu olağanüstü eylemleri Tanrı'nın doğa üzerindeki gücünün münferit bir tezahürü olmanın ötesinde, insanlığın kurtuluşuna yönelik ilahi planının bir parçası olarak yorumlamıştır.¹⁴⁰ Bu bağlamda mucizelerin temel işlevleri, eğitsel anlamda “Tanrı ile insanlık arasındaki iletişimi sağlamak”, “Vahyin açık bir kanıtını sunmak”, “Kitab-ı Mukaddes ve Kilise'yi onaylamak”, “insanlığın kurtuluşuna hizmet etmek” ve “Hıristiyan inancına davet sunmak” olarak tanımlanmaktadır.¹⁴¹

Tanrı ile insanlık arasındaki iletişimi sağlamak bağlamında mucizeler, Tanrı'nın insanlıkla olan ilişkisinin somut bir işareti olarak görülmüştür.¹⁴² Bu konuda Latourelle, mucizelerin insanların düşüncelerini ifade etmek ve birbirleriyle iletişim kurmak için kullanılan işaretler olduğunu söylemiştir. Bu anlamda mucizelerin sadece bir varlık, eylemin izleri veya kalıntıları olmadığını, kişilerarası iletişim arzusunu ifade ettiğini belirtmiştir.¹⁴³ Başka bir yerde ise Latourelle, Tanrı'nın, mucizeleri aracılığıyla insanlara seslenerek bir adres gönderdiğini ifade etmiştir.¹⁴⁴ İşte bu noktada mucizeler dinî bir terim olarak, Tanrı'nın insanlık için olan iradesini ve planlarını iletme işlevine sahip olgular olarak değerlendirilmiştir.

Vahyin açık bir kanıtını sunmak anlamında ise mucizeler, ilahi mesajların doğruluğunu ve geçerliliğini teyit eden olaylar olarak değerlendirilmiştir.¹⁴⁵ Bu bağlamda mucizeler, ilahi vahyin araçları ve işaretleri olup, onları açığa çıkaran gerçeklikler olarak kabul edilmiştir. Katolik teologlar, İsa Mesih'in özellikle mucizeler kullanarak vahiysel faaliyetini sürdürdüğünü savunmuşlardır.¹⁴⁶ II. John Paul, İsa'nın mucizelerinin, O'nun kendisini Mesih ve Tanrı'nın Oğlu olarak tanıtmaya amacına

139 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 127.

140 Collins and Sant, “Miracle,” 663.

141 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 191–200.

142 Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, II-II, q. 178, a. 1 (24 Nisan 2025).

143 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 294.

144 Latourelle, *The Theology of Revelation*, 401.

145 Catholic Church, *Catechism of the Catholic Church* (Vaticana: Libreria Editrice, 2003), 547–550.

146 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 295.

hizmet ettiğini ve bu mucizelerin İsa'nın tüm dünyanın gerçek kurtarıcısı olduğuna dair bir kanıt oluşturduğunu ifade etmiştir.¹⁴⁷ Ayrıca o, mucizeleri, doğa yasaları üzerinde Tanrı'nın gücünü gösteren işaretler şeklinde açıklamıştır.¹⁴⁸

Kitab-ı Mukaddes ve Kilise'yi onaylama işlevinde mucizeler, Roma Katolik Kilisesi'nin ve Kitab-ı Mukaddes'te yer alan öğretilerin ilahi kaynaklı olduğunun kanıtları olarak telakki edilmiştir.¹⁴⁹ Katolik teologlar, mucizelerin Tanrı'nın mesajlarını ve elçilerini dünyada onaylama işlevini vurgulamışlardır. Bu bağlamda, iki temel yaklaşım öne çıkmıştır: Birincisi, peygamberler ve elçilerin mucizeler yoluyla mesajlarının Tanrı'dan geldiğini teyit etmeleridir; ikincisi ise İsa Mesih'in, insan ve Tanrı Oğlu olarak, benzersiz eylemleriyle ilahi misyonunu ortaya koymasidir. Özellikle peygamberler açısından, mucizeler, mesajlarının Tanrı'nın onayıyla iletildiğini kanıtlamak için gerekli görülmüştür.¹⁵⁰ Latourelle, mucizelerin, Tanrı'dan geldiğini iddia eden kişinin mesajını onaylayan ilahi işaretler olduğunu belirtmiştir. Ona göre, Tanrı hiçbir zaman yanlış bir tanrı görevlendirmeyeceğinden, mucizeler bu tür bir onayın güvenilir kanıtını oluşturur.¹⁵¹ Bunun yanı sıra insanlığın kurtuluşuna hizmet etmek işlevi bağlamında mucizeler ilahi kurtuluş planının bir parçası olarak değerlendirilmiştir.¹⁵² Bu hususta Kasper, mucizeleri insanlar için gelecek yeni bir umudun habercisi olarak nitelendirmiş ve Tanrı'nın egemenliğinin dünyadaki umut işaretleri olarak yorumlamıştır.¹⁵³ Buna göre, Tanrı'nın yeni egemenliğine olan bu umudu reddetmek, mucizelerin anlamını reddetmek demektir. Ayrıca kurtuluş işleviyle mucizeler, Tanrı'nın insanlığa, özellikle de acı çekenlere olan sevgisinin işaretleri olarak görülmüştür.¹⁵⁴ II. John Paul, "Mucizeler aynı zamanda Tanrı'nın insanlığa, özellikle de acı çekenlere, ihtiyaç içinde olanlara, iyileşme, affedilme ve merhamet dileklerinde bulunanlara olan sevgisini açığa çıkarır"¹⁵⁵ ifadeleriyle bu yaklaşımı desteklemiştir.

Ayrıca mucizeler, Hıristiyan inancına davet sunmak gibi bir işlev taşıyarak bireyleri inanç yolunda teşvik eden olgular olarak kabul edilmiştir.¹⁵⁶ Mucizeler, bu

147 Karol Józef Wojtyła, *Redemptoris Missio* (Vaticana: Libreria Editrice Vaticana, 1987), 13.

148 Karol Józef Wojtyła, "Christ's Miracles Manifest Salvific Love, General Audience", *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion*, 1987, 1. (10 Nisan 2025).

149 Karl Rahner, *Theological Investigations* (Baltimore: Helicon Press, 1961), 4/200–205.

150 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 195.

151 Latourelle, *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*, 296.

152 Augustinus, *The City of God*, bk. 22, ch. 8, 485.

153 Kasper, *Jesus the Christ*, 84.

154 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 198.

155 Wojtyła, "Christ's Miracles Manifest Salvific Love, General Audience", para. 1.

156 Wojtyła, *Redemptoris Missio*, 35.

işleviyle, bireyleri ilahi gerçeklere yönlendiren bir araç olarak görülmüştür. Katolik teolojide, mucizeler, Tanrı'nın varlığına ve İsa Mesih'in kurtarıcı kimliğine dair bir çağrı niteliği taşımaktadır. Bu bağlamda, Augustinus, mucizelerin insanları iman yoluna davet eden işlevine vurgu yapmıştır.¹⁵⁷ Benzer şekilde, Rahner, mucizelerin yalnızca doğaüstü olaylar değil, aynı zamanda insanları Tanrı'ya yakınlaştıran bir tebliğ aracı olduğunu ifade etmiştir.¹⁵⁸ Böylece mucizeler, inancı dinamik tutan ve insanların yaşamlarını gerektiği şekilde yaşamalarını sağlayan olgular olarak değerlendirilmiştir.¹⁵⁹

Sonuç

Tarihsel açıdan mucizeler, Hıristiyan inancının temellerini destekleyen ilahi işaretler olarak değerlendirilmiş; çağdaş dönemde ise bunların anlamı, manevi dönüşüm ve toplumsal sorumluluk perspektifleriyle yeniden yorumlanmıştır. Roma Katolik Kilisesi'nde mucizeler, yalnızca doğa yasalarını aşan olağanüstü olaylar olarak değil, aynı zamanda Tanrı'nın kurtuluş planında anlam ve işlev kazanan teolojik ve pratik gerçekler olarak görülmüştür. Bu anlamda mucizeler, teolojik derinlikleri ve pratik yansımalarıyla hem bireysel iman hayatını hem de toplumsal dinamikleri şekillendiren temel bir olgular şeklinde açıklanmıştır. Buna göre teolojik açıdan mucizeler, Tanrı'nın kurtuluş planındaki yerini ve Tanrı'nın insanlıkla olan ilişkisindeki derinliği ortaya koyarken, pratik açıdan bireylerin imanını güçlendiren, toplulukları bir araya getiren ve Hıristiyan inancını dünyaya tanıtan bir işleve sahiptir. Ayrıca mucizelerin teolojik boyutunda, Tanrı'nın insanlıkla iletişimini güçlendiren işlevleri vurgulanırken, pratik boyutunda inananlar için bir güven ve umut kaynağı sunduğu gözlemlenmiştir. Mucizelerin işlevleri, Tanrı ile insanlık arasındaki iletişimin bir aracı olmaktan, Hıristiyan inancına davet sunmaya kadar uzanan geniş bir yelpazede değerlendirilmiştir. Modern dönemde bu işlevler, yalnızca bireysel manevi hayatı güçlendirmekle sınırlı kalmamış, aynı zamanda toplumsal dayanışmayı ve inançlar arası diyalogu destekleyen birer unsur hâline gelmiştir. Böylece mucizelerin pastoral açıdan Hıristiyan inancına bir davet niteliği taşıdığı ve bireyleri Tanrı'ya daha yakın bir ilişkiye teşvik ettiği ortaya konmuştur. Modern bilimsel gelişmeler ve sekülerleşme çağında bile, mucizeler hâlâ ilahi mesajların insan yaşamındaki etkisini ve Katolik teolojisinin yaşayan bir gerçeklik olduğunu güçlü bir şekilde teyit etmiştir. Bu bağlamda, mucizeler sadece geçmişin olağanüstü olayları olarak değil, aynı zamanda günümüzde de insanlığın manevi ihtiyaçlarına cevap veren bir ilahi armağan olarak değerlendirilmiştir. Roma

157 Augustinus, *The City of God*, bk. 22, ch. 8, 487.

158 Rahner, *Theological Investigations*, 205–207.

159 Kaucha, *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*, 200.

Katolik Kilisesi'nde mucizelerin teolojik ve pratik boyutlarının hem birey hem de toplum için anlam taşıdığı gerçeği, inancın evrenselliği ve derinliğiyle doğrudan ilişkilidir. Bu durum, mucizelerin yalnızca dinî bir olgu değil, aynı zamanda insan yaşamının anlam arayışına katkı sunan bir köprü olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla Katolikler arasında mucizelere inanç, toplumsal sorumluluk ve ilahi deneyim açısından güçlü bir anlam ifade etmektedir.

Modern dönemde Katolik mucize anlayışı hem teolojik derinliği hem de çağdaş dünyanın sorgulayıcı bakış açısıyla uyum sağlama çabasıyla dikkat çekmektedir. Mucizelerin doğrulanma süreci, Roma Katolik Kilisesi'nin titiz bir inceleme ve onay mekanizması geliştirmesiyle, mucizelerin yalnızca inanç temelli birer olgu değil, aynı zamanda akılcı ve tarihsel bir gerçeklik olarak ele alınmasını sağlamıştır. Ancak, bu süreç eleştirilerden muaf tutulamamıştır. Modern bilimsel paradigmalara dayanan eleştiriler, mucizelerin doğa yasalarına aykırılığını sorgularken, seküler ve rasyonalist yaklaşımlar, mucizeleri dinsel birer mit ya da toplumsal manipülasyon aracı olarak değerlendirme eğiliminde olmuşlardır. Roma Katolik Kilisesi, bu eleştirilere karşı savunmasında, mucizelerin yalnızca doğaüstü bir fenomen değil, Tanrı'nın kurtuluş planındaki aktif müdahaleleri olduğunu vurgulamıştır. Kilise, mucizelerin doğrulanması için yalnızca dinî değil, aynı zamanda bilimsel yöntemlerden de faydalanarak, bunların inançlı bireyler için güvenilir bir ilahi işaret olduğunu kanıtlamaya çalışmıştır. Tarihsel açıdan ise, mucizeler, Tanrı'nın mesajlarını ve elçilerini onaylayan ve Hristiyanlık inancının yayılmasında kritik bir rol oynayan olaylar olarak görülmeye devam etmiştir. Nihayetinde Roma Katolik Kilisesi mucize anlayışını, modern dünyanın eleştirel bakış açısı ve bilimsel gelişmelerine rağmen, teolojik ve pratik işlevlerini sürdürmeyi başarmıştır. Bu durum üzerinde, mucizelerin yalnızca birer dinî fenomen olmadığı, aynı zamanda insan yaşamının derin manevi ve ahlaki sorularına yanıt sunan ilahi işaretler olduğu düşüncesi etkili olmuştur.

Katolik mucize anlayışının diğer Hristiyan mezhepleri ve dinlerin mucize tasavvurlarıyla karşılaştırılması, evrensel bir teolojik anlayışın geliştirilmesine katkı sağlayabilir. Bu tür karşılaştırmalar, inançlar arası anlayışı derinleştirerek, mucizelerin yalnızca dinî değil, aynı zamanda insanlık deneyiminin ortak metafizik arayışına da ışık tutacaktır.

Hakem Değerlendirmesi: Dış bağımsız.

Çıkar Çatışması: Yazar çıkar çatışması bildirmemiştir.

Finansal Destek: Yazar bu çalışma için finansal destek almadığını beyan etmiştir.

Peer-review: Externally peer-reviewed.

Conflict of Interest: The author has no conflict of interest to declare.

Grant Support: The author declared that this study has received no financial support.

Kaynakça/References

- Adam, Baki. *Dinler Tarihi El Kitabı*. Ankara: Grafiker Yayınları, 2015.
- Arinze, Francis. *Apparitions, Visions, Locutions and Cardinal Arinze*. YouTube Video. True Faith TV. Erişim 10 Nisan 2025. <https://www.youtube.com/watch?v=29f69e1Bzvs>.
- Aquinas, Thomas. *The Summa Theologica*. trans. Fathers of the English Dominican Province. *Micro Book Studio*, 2006. Erişim 24 Nisan 2025. https://www.logicmuseum.com/wiki/Authors/Thomas_Aquinas/Summa_Theologiae/Part_IIB/Q178.
- Aradi, Zsolt. *Understanding Miracles*. Manchester: Sophia Institute Press, 1956.
- Augustinus, Aurelius. *De Civitate Dei*. Vol. XXI. ABD: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2014.
- Augustinus, Aurelius. *The City of God*. trans. Henry Bettenson. Londra: Penguin Books, 1984.
- Balcı, Gülistan. *İlâhî Dinlerde Mucize*. Elazığ: Fırat Üniversitesi, Yüksek Lisans Tezi, 2006.
- Catholic Church. *Catechism of the Catholic Church*. Vatican City: Libreria Editrice Vaticana, 2. Baskı, 1997.
- Catholic Church. *Catechism of the Catholic Church*. Vaticana: Libreria Editrice, 2003. Erişim 9 Nisan 2025. http://www.vatican.va/archive/ENG0015/_INDEX.HTM.
- Catholic Church. "Code of Canon Law". *Vatican.va*, 1983. Erişim 14 Nisan 2025. http://www.vatican.va/archive/ENG1104/_PU.HTM.
- Collins, R.F, and C. Sant. "Miracle". *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler. 9 Cilt. Detroit: Gale, 2003.
- Congregation for the Doctrine of the Faith. "The Message of Fatima". *Public Revelation and Private Revelations*. Erişim 10 Nisan 2025. http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000626_messa_ge-fatima_en.html.
- Corner, Mark. *Signs of God: Miracles and Their Interpretation*. Hampshire: Ashgate, 2005.
- Daspin, Eileen. *The Life of Jesus, Performing Miracles*. ed. Eileen Daspin. New York: The Association of Magazine Media, 2017.
- Davies, J. *The Canonization Process of the Catholic Church*. Roma: Pontifical Gregorian University Press, 2019.
- Dominik, Pamir. *Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri*. İstanbul: Yayıncılık Matbası, 2000.
- Driscoll, John T. "Miracle". *The Catholic Encyclopedia*. 10 Cilt. New York: Robert Appleton Company, 1911.
- Dulles, Avery. *A History of Apologetics*. Eugene: Wipf and Stock, 1999.
- Dulles, Avery. *Models of Revelation*. New York: Doubleday, 1983.
- Dulles, Avery. "Symbol in Revelation". *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler. 13 Cilt. Detroit: Gale, 2003.
- Dulles, Avery. *The Assurance of Things Hoped For*. New York: Oxford University Press, 1994.
- Edwards, Denis. *How God Acts: Creation, Redemption, and Special Divine Action*. Minneapolis: Fortress Press, 2010.

- First Vatican Council. "Dogmatic Constitution on the Catholic Faith, 1869-1870". *EWTN*. Erişim 9 Nisan 2025. <http://www.ewtn.com/library/COUNCILS/V1.HTM>.
- Fountain, David G. *John Wycliffe and the Dawn of the Reformation*. Southampton: Mayflower Christian, 1984.
- Gabler, Ulrich. *Huldrych Zwingli: His Life and Work*. Washington: Fortress Press, 1986.
- Goodich, Michael. *Miracles and Wonders: The Development of the Concept of Miracle, 1150-1350*. London and New York: Routledge, 2016.
- Güngöz, Şinasi. *Hiristiyanlık*. İstanbul: İsam Yayınları, 6. Basım, 2017.
- Güre, Mustafa. *Katolik Hiristiyanlıkta Kilise*. Ankara: Gece Kitaplığı, 2022.
- Gültekin, Abdurrazak. "Spinoza Felsefesinde Tanrısal Yasa Bağlamında Mucizenin Reddi ve Peygamberlik". *Türkiye Sosyal Araştırmalar Dergisi* 26/2 (2022), 305-318.
- Gwynne, Paul. *Special Divine Action: Key Issues in the Contemporary Debate, 1965-1995*. Roma: Gregorian University Press, 1996.
- Hume, David. *An Enquiry Concerning Human Understanding*. Mineola, N.Y: Dover Publications, 2004.
- Hume, David. *İnsanın Anlama Yetisi Üzerine Bir Soruşturma*. çev. Ferit Burak Aydar. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 14. Baskı, 2024.
- İrde, Mesut. "David Hume'da Mucize'nin İmkânı Problemi Üzerine Bir İnceleme". *Anadolu Akademik Sosyal Bilimler Dergisi* 5/2 (2023), 15-24.
- Jensen, J. "Revelation, Concept of (in the Bible)". *New Catholic Encyclopedia*, ed. Berard L. Marthaler. 12 Cilt. Detroit: Gale, 2003.
- Johnson, Luke Timothy. *The History of Christianity: From the Disciples to the Dawn of the Reformation*. America: The Great Courses, 2012.
- Kasper, Walter. *Jesus the Christ*. New York: Continuum, 2011.
- Kaucha, Krzysztof. *The Contemporary Catholic Theology of Miracles*. Lublin: John Paul II Catholic University of Lublin Faculty of Theology, Doctoral Thesis, 2018. <https://repozytorium.kul.pl/server/api/core/bitstreams/756a680f-df17-4e80-9bd4-76ef050f2ea5/content>.
- Keener, Craig S. *Miracles: The Credibility of New Testament Accounts*. Grand Rapids: Baker Book House, 2012.
- Korhan, İbrahim. *Katolik Kilisesi'nde Otorite Sorunu Papalık ve Konsilyarizm*. Ankara: Eskiyei Yayınları, 2024.
- Lacoste, Jean Yves. "Miracles". *Encyclopedia of Christian Theology*. New York: Routledge, 2005.
- Latourelle, René. *The Miracles of Jesus and the Theology of Miracles*. trans. Matthew J. O'Connell. New York: Paulist, 1988.
- Latourelle, René. *The Theology of Revelation*. New York: St. Paul, 1966.
- Laurentin, René. *The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today*. Fransa: Vertitas Publications, 1990.
- Lensch, Christopher. "The Morning Star of The Reformation: John Wycliffe". *Western Reformed Seminary Journal* 3/2 (1996), 1-7.
- Lindberg, Carter. *Avrupa'da Reform Tarihi*. İstanbul: İnkılâp Kitabevi, 2014.
- Lockyer, Herbert. *All the Miracles of the Bible: The Supernatural in Scripture: Its Scope and Significance*. 1965th edition. Michigan: Zondervan, 1961.
- Mbiere, Fredrick C. *Healing Ministry in Nigeria*. Roma: Nonsolocopie di A Salesi, 2016.

- McGrath, Alister E. *A Life of John Calvin: A Study in the Shaping of Western Culture*. Hoboken: Wiley-Blackwell, 1990.
- McInerny, Ralph M. *Miracles a Catholic View*. Huntington: Our Sunday Visitor, 1986.
- Metz, Johann Baptist. "Miracles". *Encyclopedia of Theology: A Concise Sacramentum Mundi*. ed. Karl Rahner. New York: St. Paul, 1975.
- Monden, Louis. "Miracles of Jesus". *Encyclopedia of Theology: A Concise Sacramentum Mundi*, ed. Karl Rahner. New York: St. Paul, 1975.
- Monden, Louis. *Signs and Wonders*. New York: Desclee, 1966.
- Norred, Patricia A. *Girolamo Savonarola And The Problem of Humanist Reform In Florance*. North Texas: University of North Texas, Master of Arts, 1988. Erişim 14 Nisan 2025. https://digital.library.unt.edu/ark:/67531/metadc500716/m2/1/high_res_d/1002775158-Norred.pdf.
- Oberman, Heiko A. *Luther: Man Between God and the Devil*. New Haven: Yale University Press, 1989.
- Olgun, Hakan. *Sekülerliğin Teolojik Kurgusu Protestanlık*. İstanbul: MilelNihal Yayınları, 2019.
- Özer, Aykut. *Hiristiyanlıkta Mucize Anlayışı*. Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, 2023. Erişim 9 Nisan 2025. <https://dspace.ankara.edu.tr/server/api/core/bitstreams/73a90b2a-835c-443e-bda1-097fdcec2afb/content>.
- Pater, T.G. "Miracles". *New Catholic Encyclopedia*. ed. Berard L. Marthaler. 9 Cilt. Detroit: Gale, 2003.
- Polat, Kemal. *Katolik Hiristiyanlık'ta Azizlik ve Azizler*. Ankara: Salkımsöğüt Yayınları, 1. Basım, 2008.
- Purtill, Richard L. "Defining Miracles". In *Defense of Miracles*. eds. R. Douglas Geivett and Gary R. Habermas. Downers: InterVersity Press, 1997.
- Rahner, Karl. *Foundations of Christian Faith*. trans. William V. Dych. New York: Crossroad, 1978.
- Rahner, Karl. *Theological Investigations*. 4 Cilt. Baltimore: Helicon Press, 1961.
- Ratzinger, Joseph. *Deus Caritas Est*. Vatican City: Libreria Editrice Vaticana, 2005.
- Ratzinger, Joseph. "The Fact and Significance of Christ's Miracles, General Audience". *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion*. inters.org, 1987. Erişim 20 Nisan 2025. <http://inters.org/John-Paul-II-Catechesis-Miracle-Significance>.
- Schwebel, Lisa J. *Apparition, Healings and Weeping Madonnas*. New York: Paulist, 2004.
- Second Vatican Council. "Dei Verbum: Dogmatic Constitution on Divine Revelation". *Vatican. Va*, November 18, 1965. Erişim 9 Nisan 2025. http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19651118_dei-verbum_en.html.
- Second Vatican Council. "Dignitatis Humanae, Declaration on Religious Liberty". *Vatican. Va*, 1965. Erişim 10 Nisan 2025. http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decl_19651207_dignitatis-humanae_en.html.
- Second Vatican Council. "Lumen Gentium, Dogmatic Constitution on the Church". *Vatican. Va*, 1964. Erişim 10 Nisan 2025. http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19641121_lumen-gentium_en.html.
- Spinka, Matthew. *John Hus: A Biography*. Princeton: Princeton University Press, 1968.
- Sulmasy, Daniel. "What Is a Miracle?" *Southern Medical Journal* 100/12 (2008), 1223–1228. <https://doi.org/10.1097/SMJ.0b013e31815a9784>.
- Şener, Habib. "John Locke'un Mucize Anlayışı". *Kafkas Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 4/8 (2017), 135-154.
- Tanzella-Nitti, Giuseppe. "Miracles". *Interdisciplinary Encyclopedia of Religion and Science*. ed.

- Giuseppe Tanzella-Nitti and A. Strumia. I/2017. <http://doi.org/10.17421/2037-2329-2002-GT-4>.
- Tanner, Norman P. ed. *Decrees of the Ecumenical Councils. Cilt.2: Trent to Vatican II*. Washington, DC: Georgetown University Press, 1990.
- Trench, Richard Chenevix. *Notes on the Miracles of Our Lord*. London: Kegan Paul, Trench, Trübner&Co., 1895.
- Valentine, Mary Hester. *Miracles*. Chicago: Thomas More, 1988.
- Weinstein, Donald. *Savonarola and Florence: Prophecy and Patriotism in the Renaissance*. Princeton: Princeton University Press, 1970.
- Wojtyła, Karol Józef. "Christ's Miracles Manifest Salvific Love, General Audience". *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion*, 1987. Erişim 10 Nisan 2025. <http://inters.org/John-Paul-II-Catechesis-Miracles-Love>.
- Wojtyła, Karol Józef. "Miracles Manifest the Supernatural Order, General Audience". *Interdisciplinary Encyclopedia of Science and Religion*, 1987. Erişim 10 Nisan 2025. <http://inters.org/John-Paul-II-Catechesis-Miracles-Order>.
- Wojtyła, Karol Józef. *Redemptoris Missio*. Vaticana: Libreria Editrice Vaticana, 1987. Erişim 24 Nisan 2025. https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/en/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_07121990_redemptoris-missio.html.
- Woodward, Kenneth L. *The Book of Miracles: The Meaning of the Miracle Stories in Christianity, Judaism, Buddhism, Hinduism and Islam*. New York: Simon & Schuster, 2001.
- Zimdars-Swartz, Sandra. *Encountering Mary: from La Salette to Medjugorje*. Princeton: Princeton University Press, 1991.